

urzica

ANUL XVIII • Nr. 21 • 15 NOIEMBRIE 1966 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

A. POCH

— Aveți fantome în instituție?
— Vreo câteva. Asta, de pildă, dispare pe la zece și apare înainte de trei...

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Un prieten mi-a citit câteva aforisme proprii: înțelepciuni didactice, principii morale, adevăruri primare, banalități solemne. L-am felicitat. Dacă aceste cugetări le-ar fi semnat Marc-Aureliu ar fi fost socotite geniale...

● Judecătorul condamnă la moarte. Călăul execută sentința. Rezultatul: Magistratul se bucură de considerația unanimă, iar gidele e odios tuturor.

● Acest om, colosal de bogat, trudește zi și noapte ca să adune averi. Probabil, fiindcă nu e capabil să facă altceva.

● În somn fantezia continuă să activeze, în vreme ce rațiunea nu. Nebunii nu sînt altceva decît oamenii care visează.

● Nu mă miră că nu este exact. M-aș mira într-o zi cînd s-ar ține de vorbă.

● Poezia e în funcție de starea sufletească a cititorului. Cît îi este inima de plină sau de intristată, atît ecou vor stîrni versurile tale.

● Să fii cu oare urmașul evoluat al maimuței sau mai curînd maimuța e un om degenerat?

● Agitat nu înseamnă dinamic.

● Gelozia transformă iubirea în patimă: maurul ucide, înțeleptul inebunește.

● Nu da nimănui impresia de siguranță. Va crede că e un drept cîștigat și te va neglija. Neliniștea îți face mai mulți devotați decît certitudinea.

● Tot tîmîindu-l, ia seama să nu-i spargi capul cu cădelnița.

● Unii mint de nevoie. Alții mint ca să mintă. Minciuna e elementul, e oxigenul lor.

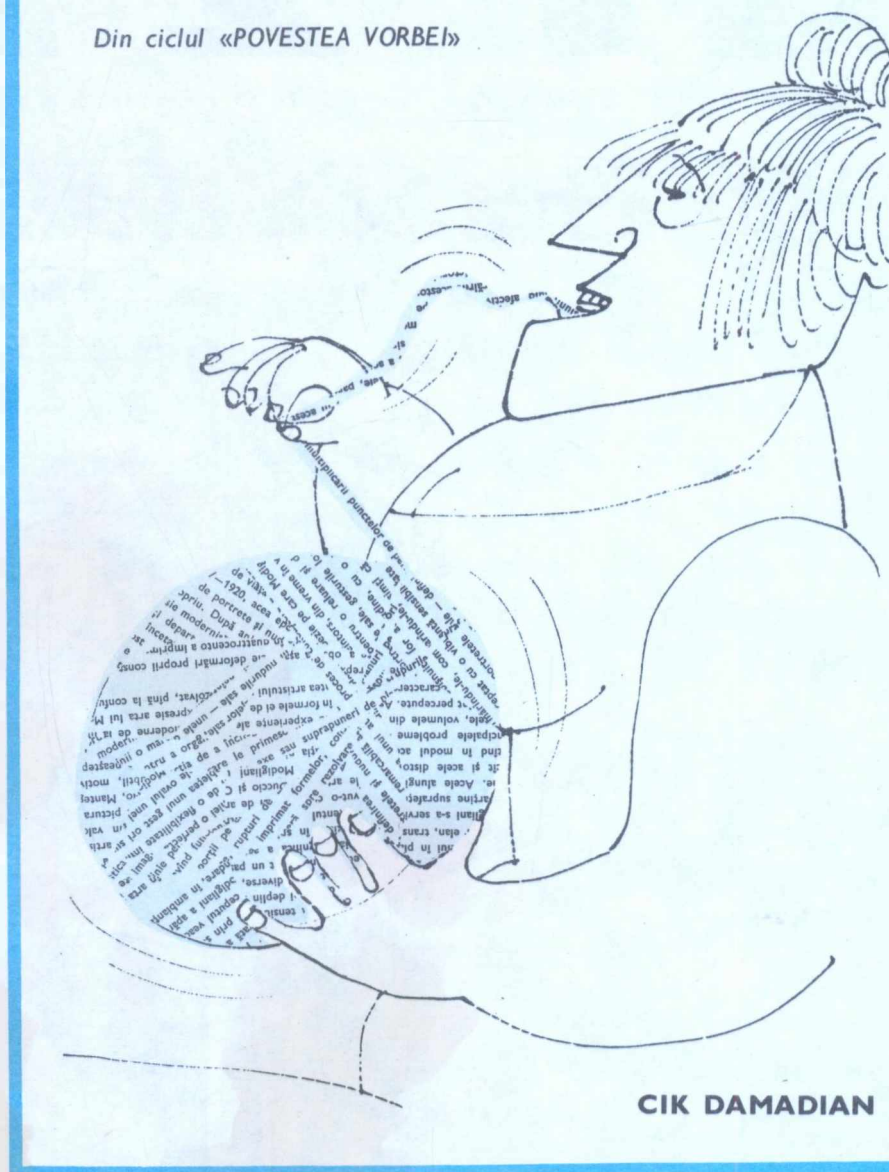
● Orice poartă la care ești nevoit să bați, e străină.

Iar după ce ți s-a deschis, devine mai străină.

● Absența este, nu o dată, mai clocventă decît prezența.

● Și supraomul rămîne om! Grandomania nu iartă pe nimeni. Cum să nu li se urce la cap victoriile militare, averile imense, puterea fără margini? Omul lucid care sînt eu, cînd am o mie de lei în buzunar încep să mă cred Hanibal, Cresus și Genghis-han, iar Rockefeller mi se pare un nepricopsit de yankeu.

Din ciclul «POVEȘTEA VORBEI»

CIK DAMADIAN

A LUNGI VORBA

Regret

de MIRCEA PAVELESCU

*Vechi amintiri îmi populează strada
Nenumărate umbre feminine
Se-ndreaptă fioroase către mine
În chip de Invincibile Armada...*

*Elena, Lucia, Matilda, Rada...
(Pe celelalte nu le văd prea bine)
Cu forme svelte sau cu forme pline
Conduc, inexorabile, grămada.*

*Și deslușesc în glasurile lor
Vint înghețat dezlănțuit sub stele:
Ucideți-l pe-acest seducător,*

Pe-acest nedemn provocator de drame!

*.....
Ah, cum să fugi sau să te-ascunzi de ele
Cînd ai o sută zece kilograme?*

PENTRU NOI BĂRBAȚII!

Stimați telespectatori, începem prin a vă cere scuze pentru scurta întrerupere de șase luni, care a intervenit în emisiunea noastră, dar aceasta a avut loc din motive independente de voința noastră și dependente doar de creierul nostru care a căzut într-o somnoterapie nu că am vrut noi, ci că a vrut el, somnoterapie provocată de perioada dinainte de concediu, de perioada de concediu și de perioada de după concediu. Deci în scurtul răstimp care ne rămâne acum între perioada de după concediu și cea dinainte de concediu, ce ne-am zis! Hai să facem ceva. Drept pentru care, dragi frați bărbați, vă prezentăm emisiunea «Pentru noi, bărbații», având ca subiect unele măsuri ce trebuie luate...

PENTRU CONSOLIDAREA CĂSNICIEI

Pentru consolidarea căsniciei, dragi frați bărbați, obișnuiți-vă să dați bună-ziuă atunci când intrați în casă. Dacă prindeți acest obicei chiar din prima zi și-l păstrați în continuare în așa fel încât să vă intre în reflex ca frinarea la conducătorii auto, atunci cincizeci la sută din soliditatea căsniciei este asigurată. Iar dacă reușiți, fraților, să spuneți bună-ziuă și când plecați de acasă sînt create toate premisele unei căsnicii înfloritoare. O dată intrați în casă, dragii mei, încercați ca prima întrebare ce vă iese din gură să nu fie chiar «ai făcut sarmale?» ci «cum te simți, draga mea?», iar după ce ea vă răspunde fericită și zîmbitoare: «Mulțumesc, bine, dragul meu», nu vă rezeziți în sarmale chiar la a doua întrebare, că o omoriți pe prima. Așezați-vă calm la masă și, oricît de infometat ați fi, nu mâncați ca o haită de lupi, cel puțin, vă implor, în primii ani de căsnicie. După aceea, vrînd-nevrînd, o să vă domoliți că oricum începe o colită, un ficat, o gastrită, așa că se aranjează educația din resurse interne.

DAR SĂ APROFUNDĂM...

și să ne referim și la aspecte ceva mai dificile. Nu există căsnicie în care, fie mai devreme, fie mai târziu, să nu se ivească dintr-un te miri ce, dintr-un nimic, dintr-o fandaxie, o discuție. Orice discuție care are loc

între patru ochi, dragi bărbați, se aprinde repede și se stinge la fel. Primul pericol însă în perpetuarea focului care poate deveni nestin: îl constituie

Vecinii,

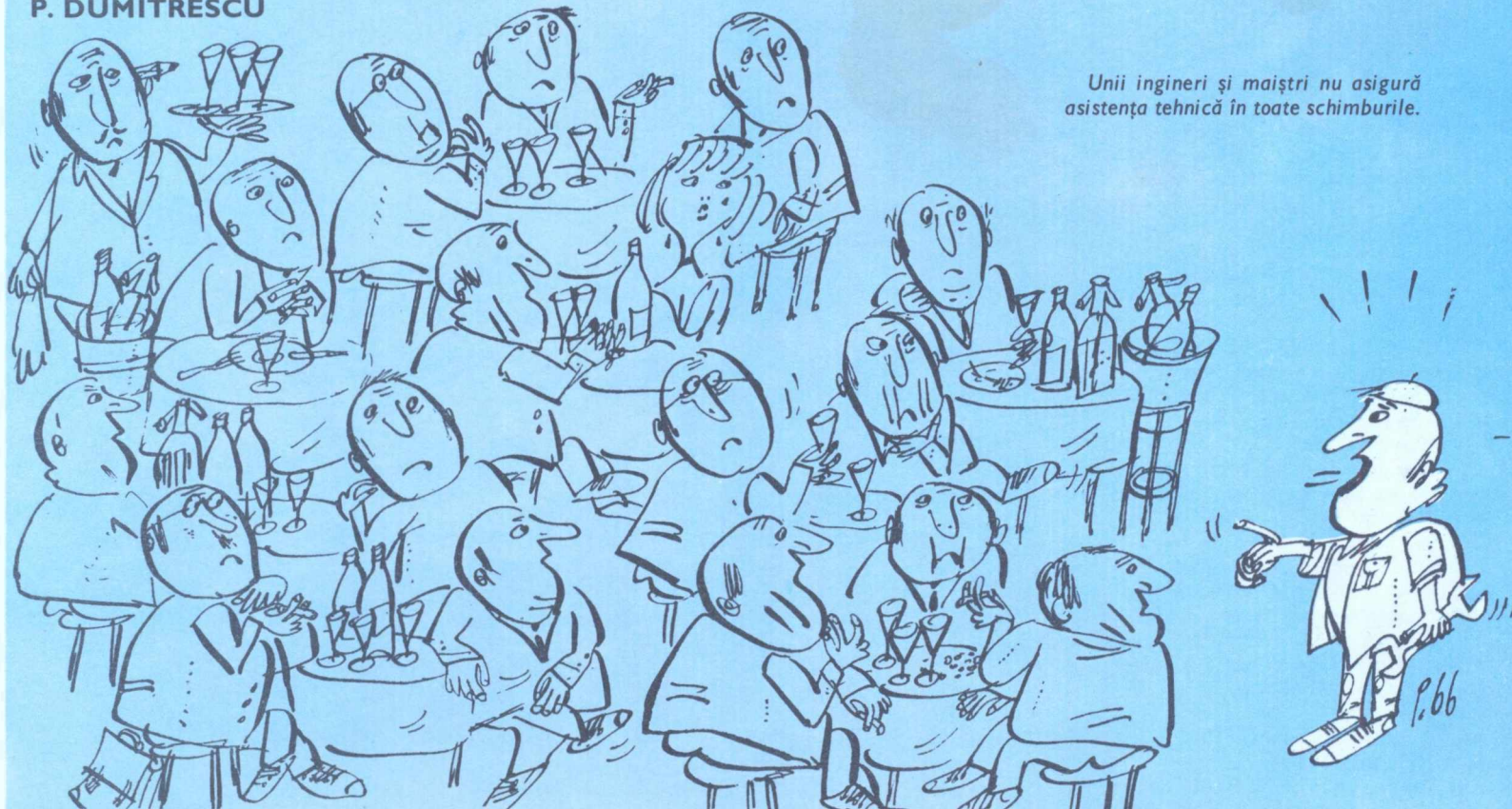
iar în majoritatea cazurilor vecinele. Acestea, iubiți bărbați, se introduc în casă de obicei cu formula: «Nu aveți cumva, pină la prînz, o ceșcuță cu ulei? Ca să nu mai cobor!» Ceșcuța de ulei este adusă a doua zi înapoi, urmează apoi un pahar de zahăr tos și joncțiunea s-a făcut, vecina s-a infiltrat în casă ca igrasia. Desigur nu e nimic rău în legăturile cu vecinii, ba chiar sînt recomandabile. Dar există două soiuri de vecini, mai bine zis de vecine: vecine care se bagă și vecine care nu se bagă. Pericolul îl reprezintă cele din prima categorie. Acestea, la a treia ceșcuță de ulei sau la al patrulea pahar de zahăr lansează prima torpilă, în aparență inofensivă: «Dar soțul nu-i acasă?» Torpila e lansată de obicei după masă sau seara, cînd nu sînt ore de serviciu. La răspunsul soției «Soțul meu are o ședință» (care e chiar ședință, pentru că, în definitiv nu toate ședințele din lume sînt imaginare) este lansată torpila a doua, de data aceasta explozivă: «Ședință? Hahaha! Și al meu avea în tinerețe cam multe ședințe (și iar hahaha). Dar l-am dezvățat de ele!» «Ele» putînd să însemne și «ele» ședințele, și orice altceva. În seara aceea, cînd veți veni acasă, chiar dacă veți da bună-seara, seara nu va fi bună. De aceea, vă sfătuiesc, dragi bărbați, cînd observați o presiune atmosferică anormală în casă, căutați sursa taifunului în vecini, respectiv vecine, găsiți-o pe respectiva torpiloare și tăiați răul de la rădăcină, adică dați-o afară din casă. Iubiți frați bărbați, nu vă jenați. Nu stați pe gînduri, nu fiți fini, nu fiți bine crescuți, nu fiți delăsători în muncă, nu lăsați pe mîine ce puteți face azi: dați-o afară ieri.

Dar ședința să fi fost ședință.

Cam atita pentru azi. S-ar putea ca într-un număr viitor să continuăm acest subiect pe tema consolidării căsniciei, cu emisiunea intitulată «Alte pericole», cu capitolele «Cel mai bun prieten» și «Cea mai bună prietenă».

(va urma)

P. DUMITRESCU

Unii ingineri și maiștri nu asigură asistența tehnică în toate schimburile.

CÎRÎIETORILE ÎMPĂRATULUI GAVRILĂ

FRAGMENT DIN ROMANUL SPORTIV „UN BALON RÎDEA ÎN POARTĂ”

Ochii Împăratului Gavrilă se rotunjiră, cuprinși subit de o nețăr-murită voluptate, de parcă ar fi vorbit despre mesele de joc ale tripou-rilor sale, nu despre niște jucători de fotbal.

— Au lucrat frumos golanii la antrenament?

— Măria Ta, splendid! — îi răspuse cu șira spinării încovoiată doctorul Lobodă.

— Înainte de meci vreau să le vorbesc. Să le dau aripi, să-i înflăcărez...

— Nici nu se poate altfel, Măria Ta. Vorbele Înălțimii Tale îi vor îmbărbăta și băieții vor ieși pe teren ca niște fiare. Vai de picioarele ripensiștilor!

— Eu cred că ar trebui introdus și Mălăieru. Joacă bine băieții, dar trebuie și unul care să secere.

— Așa e! O să vorbesc cu Pedalescu.

— Ce zic băieții de prime?

— Cum nu s-au mai pomenit în toată istoria fotbalului nostru.

— Este?

— De ce mai întrebați? Dar și ei... vă declar eu, doctorul Lobodă, pe cîntea și pe conștiința mea de medic, că vă iubesc ca pe un părinte. Vă idolatrizează! N-am auzit încă jucători — și eu am trecut prin nume-roase cluburi — să vorbească atît de entuziasmați de președintele lor.

— Serios, doctore? Sînt chiar atît de iubit și atît de popular? Ar trebui să se știe asta la Palat! Mai spune-o! Spune-o mai departe! Să audă toți!

— Pe conștiința mea de medic.

— Atunci, după meci, în afară de prime, le mai dau golanilor și cite un ceas. Din ceasurile alea confiscate! Sînt băieți buni, doctore, așa e! Buni și aduc părăluțe bune cu picioarele lor! Este?

— Înălțimea Ta, ce să mai vorbim, sînt mai aducători decît hipodromul cu grăjdarii lui!

Prefectul se învîrte de cîteva ori împrejurul somptuosului său birou de stejar masiv, examinează tapetul pereților, cu mîinile la spate și adu-cîndu-și aminte, se întoarce spre doctorul Lobodă care aștepta cu umerii aduși, într-o atitudine de plecată supunere.

— Asta e! Nu reușeam să-mi amintesc. Cum stăm cu galeria?

— Venus are galeria ei. Matache, Berzii, Buzești, Gara, Splaiul! Apoi nu trebuie să uitați că meciul se joacă în Capitală și bucureștenii, mulțimea de gură cască, cei care nu pariază, vin la meci din entuziasm, își vor sustine reprezentanta. N-or să-i aplaude pe ripensiști! Categorie!

— Dragul meu doctor, asta nu se poate prevedea. Mie îmi place totdeauna în viață să contez pe oamenii mei. Siguri. Preciși. Ai mei, Siguranța mea. Unde e siguranța mea? Unde sînt agenții mei?

— Aveți dreptate. Să închiriem atunci niște băieți pentru galerie. Să zicem, cinci sute. Compacti, puși pe răgușeală și rupere de palme. Ajung cinci sute.

Împăratul, cu mîinile la spate, generalisim în ajunul mării bătlîii — finala Venus-Ripensia — traversă încăperea de-a lungul și de-a latul. Gîndea. Doctorul îi urmărea atent pantofii de lac, afundîndu-se în iarba covorului persan.

În cele din urmă, Împăratul hotărî, tăind aerul cu palma în felii geometrice:

— N-am încredere.

— În galeria închiriată, Măria Ta?

— Exact! Vezi tu, doctore, ăia umflă banii și pe urmă tot timpul meciului mînîncă se-mînțe. Nu ești psiholog deloc, doctore. Mie îmi trebuie niște oameni devotați. Nouăzeci de minute să urla în continuu, fără pauze: Hai tu, Venus! Hai tu, Venus!

— Îi avem pe venus-iști, Măria Ta.

— N-ajung! Vreau o galerie impozantă. Ceva măreț. Nemaipomenit. Un infern de voci susținîndu-mi băieții. Nu-ți dai seama? Aici e capital la mijloc! Bani! Să pierdem banii?

Din nou împăratul parcurse cu pași mari covorul și deodată pantofii lui de lac, ca două libărci negre, se opriră brusc. Atunci doctorul Lobodă își ridică privirea de la bombeurile lor în sus. Prefectul găsise o soluție.

— Doctore!

— Măria Ta!

— Doctore, finii mei!

— Care finii, Măria Ta?

— Cum care, doctore? Am în toată țara șase mii două sute de finii. Pe unde m-am oprit, am cununat și am botezat.

— Și ce să facem cu ei, Măria Ta? Sînt împrăștiați în toată țara.

— N-avea nici o grijă, doctore. Contăm pe Capitală. În București am o mie două sute de finii. Capital uman de primă mînă.

Doctorul Lobodă schiță o grimasă de nedumerire.

Împăratul, la rîndul său, sună grav și prin deschizătura ușii capito-nate apărură capul stacojiu și asudat al șefului de cabinet.

— Adresele finilor mei. Capitala! Adu tabelele.

Șeful de cabinet se îndoi-n arc.

— Imediat. Lista e la comisarul Căplescu.

Șeful de cabinet dispărură cu o viteză uluitoare și tot atît de repede apărură cu un pomelnic în mînă.

— Sînt toți?

— Toți. O mie două sute patru.

— Pe sectoare?

— Da.

Șeful de cabinet aștepta în poziție de drepti, cu călcîile lipite.

Dar, de data aceasta, Împăratul se adresă autoritar doctorului Lobodă.

— Doctore, vorbește imediat cu Pedalescu să trimită la Prefectură, pînă la trei, o mie două sute patru invitații. La peluză. Îi plasăm la peluză, într-un anumit sector. Toți la un loc. Compacti! Să se audă bine, ca și cum ar fi corul de la Domnița Bălașa.

— Am înțeles, Măria Ta.

Apoi Împăratul se adresă șefului de cabinet.

— La trei și jumătate patru motocicliști impart invitațiile personal în mîinile finilor mei, comunicîndu-le atît, notează:

Șeful de cabinet scoase din buzunar un bloc notes și începu să scrie:

«Nașul ăl mare, vă trimite invitația asta la meciul de miine. Nașul ăl mare o să fie cu ochii numai pe voi. Tot timpul să strigați: Hai, tu Venus! Hai, tu Venus! Nașul ăl mare nu admite să stea vreunul cu gura închisă nici un minut!»

Împăratul se uită surizînd spre doctorul Lobodă.

— Ce zici, doctore? E o idee!

— Minunată!

— În ăștia am încredere. Siguranța mea! ăștia își vor lăsa palmele bășicate pe teren. Finii mei, doctore! Și, ca și cînd în capul său se in-firipa alt plan măreț, Împăratul începu din nou să mărșăluiască pe covor, așa cum îl văzuse pe Musolini în ultimul jurnal de cinematograf.

— Încă una! Îmi încolțește altă idee! Stați așa! Nu mișcați!

Șeful de cabinet și doctorul Lobodă întinseră capetele, cu respi-rația oprită, așteptînd parcă să prindă din aer, așa cum cîinii prind un ciolan, noua idee a Împăratului.

Într-un tîrziu, rumegîndu-și parcă ideea, prefectul se răsti spre ei autoritar:

— Ciriitori! Asta e! Numai decît cîriitori!

Cei doi ridicară din umeri buimaci!

— Ciriitori! Am văzut eu la un meci universitar, cînd am fost cu

(urmare în pag. 14)

Ilustrații de Neagu Rădulescu

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI PLANTE ȘI ANIMALE

„Din notițele lui Mitică”

ÎNTR-UN CONFRACȚI

— Când ai premiera piesei tale, la Național?

— La 25, luna asta!

— Aha! Prin urmare, *cade* într-o marți.

BĂGĂREȚII

— Mi se pare că v-am cunoscut, astă-vară, la Govora, maestre?

— N-am fost în viața mea, la Govora.

— Atunci, probabil că v-am confundat cu dumneavoastră.

ÎNTR-UN CUNOSCUTI

— Noroc!

— N-am!

LA ȘCOALĂ

— De ce gen este cuvântul «căsătorie», Ionescule?

— De... ambigen, tov. profesor! Fiindcă jumătate e femeie și jumătate bărbat.

TEMPI PASSATI

— Știi că am fost îndrăgostit de dumneata acum 30 de ani. Erai cea mai frumoasă femeie din oraș!

— Oho! Acu' să mă vezi!

ÎNTR-UN PRIETENE

— I-am văzut caseta cu bijuterii, draga mea. Toate sînt veritabile.

— Cred și eu, dacă ea a fost falsă, toată viața.

LA BĂRBIER

— Un pahar cu apă, te rog, că nu mă simt bine.

— Imediat. De cap, sau colonie?

LA ALIMENTARA

Copilul: Vă rog! Cît costă de 4 lei și cincizeci, șuncă?

ÎNTR-UN NOI, FEMEILE

— Auzi, tu! Jeni pretinde că — după ce o muri — se duce în rai, dacă există.

— Și tu o crezi? Aseară n-a spus că se duce la denie și-a fost la Costel acasă?

LA BUFET

— Ospătar! Aveți șprîț la gheață?

— Este.

— Da' tuică fiartă?

— Avem.

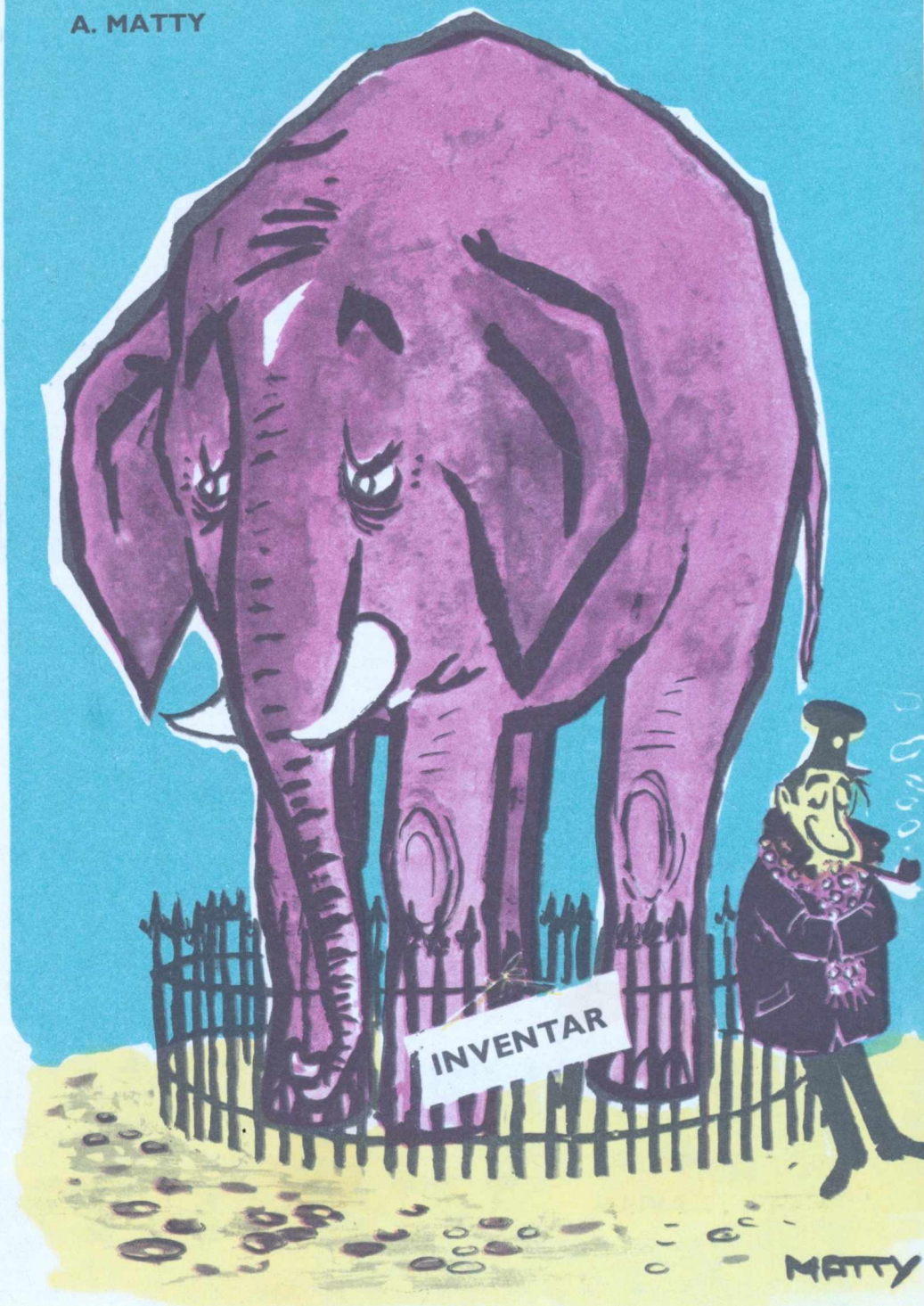
— Atunci, dă-mi o turcească mică, te rog.

REZON

— Știi că porumbii pe care i-am cumpărat ieri, mi-au fugit azi-dimineață?

— Trebuie să fi fost porumbii călători!

A. MATTY

FABULĂ

ÎNTR-UN COPII

— Tata a băut aseară spirt.

— Fiindcă e un tată denaturat.

CANICULARĂ

— Omul care aduce gheața acasă (ștergîndu-se de sudoare pe frunte):

— Phiu! Ce m-a-nfierbîntat gheața asta!

TREI, DOAMNE, ȘI TOȚI TREI

Primul: Ai auzit de «inerția mișcării»?

Al doilea: Dar tu de «viteza șederii»?

Al treilea: E, uite, vedeți? De-aia sîntem noi statici! Că o luăm întotdeauna, prea repede.

FOTOGRAFUL: — Poftim bonul și de barbă să nu vă faceți nici o grijă, vă bărbierim... în laborator!...

E. STĂNCULESCU

Răzbunare

— Bonjour...
 — Te-ai șters pe picioare?!
 — Desigur... Am spus «Bună ziua»...
 — Cum o să fie bună, cind nici măcar nu ți-a trecut prin cap să-mi cumperi un antinevralgic?!
 — N-am știut că ai nevoie. De ce nu mi-ai telefonat? Ți-am cumpărat în schimb nasturi din care nu găseai pentru bluză...
 — Bine că nu mi-ai cumpărat o locomotivă! Că nici locomotiva și nici nasturii nu pot fi înghițiți în loc de antinevralgic!...
 — Ba dacă te străduiești, nasturii poți să-i înghiți, că sînt mici...
 — Mai ești și obraznic! Ei bine! Să știi că nu-i nimic de mîncare! Mi-a fost rău toată ziua...
 — Păcat. Am o foame pantagruelică... Dar am să mîncînc piine cu sare... Apă este.

*

— Bonjour!
 — Acuma se vine?!
 — Dar, dragă, e abia trei și șaisprezece...
 — Și ai ieșit la trei! Unde ai stat?!
 — În tramvai...
 — Sigur! Acolo te uită Dumnezeu!... Unde scrie că trebuie să stai în tramvai mai bine de un sfert de oră?
 — Știu eu? La I.T.B. Au mersul lor... De la Vergului și pînă aici... Știi... nu conduc eu tramvaiul. Nici nu mă pricep.
 — Ah! Iar ești impertinent! Să vedem ce-o să mîncînci, că eu nu m-am ridicat din pat astăzi. Neghioaba aia de pedichiuristă mi-a nenorocit o unghie și nu pot suferi nici măcar papucul în picior...
 — Pînă la bucatărie puteai să ajungi... Dar lasă. Nu-i nimic. E bună și piinea cu sare... Sper că apă este.

*

— Bonjour!
 — Nu mă întrerupe! Nu vezi că vorbesc la telefon?!... Da, dragă. A venit bărbatu-meu. Tocmai acum și-a găsit, cind... Cum? Ce să-i găsesc și cînd? Dentistul și croitoreasa mi-au mîncat toată dimineața. Și la douăsprezece m-ai sunat tu... N-am avut nici o clipă liberă. Și ce obosită sînt!... Ce? Bine. Pa. Mai vorbim noi. Pa și pusi!...

Comitetul sindical al exploatării miniere Săsar a dat dispoziții ca fiecărui salariat să i se rețină, obligatoriu, cite o sumă de bani pentru «încurajarea fanfarei».

CAPELMAISTRUL: — Fiți atenți! urmează «Giam... paralele».

— ?... (întrebătoare)
 — Nimic dragă. Piinea și sarea le găsesc eu singur. Și sper că apa nu s-a oprit...
 — Nu știi! Nici n-am avut timp să mă spal azi! Vezi și tu și nu-mi mai cere atîtea!...

*

Pentru «sechestrare de persoană» a fost condamnat la șase luni. O închisese pe nevastă-sa în baie, după ce pusese acolo piine și sare în cantități respectabile și se asigurase că era apă la robinete...

— De ce naiba ești atît de vesel, că doar te-au condamnat?... l-a întrebat un prieten care-l însoțea.

— Sînt răzbunat! Și, pe urmă, la închisoare se mai poate mîncă și altceva decît piine cu sare... a răspuns el.

— Da, ciorbă...

— E grozavă!...

— Nu prea...

— Lasă! N-am mai mîncat o ciorbă de cînd am pus verigheta în deget!...

Din însemnările

I. AVIAN

UNUI PORTAR DE

Ora 22. Sînt în tura de noapte. Se poate dormi bine. În blocul nostru cu șapte etaje n-are cine să-ți tulbure somnul. Liftul defect, soneria defectă, motanul de la trei miaună răgușit și potaia de la șapte, n-are suflu. Mîriiutul i se aude numai pînă la mezanin.

Ora 22,15. Au venit să repare liftul. Acum și-au găsit. S-a defectat în septembrie, dimineața, și și-au amintit în noiembrie, noaptea. În septembrie cabina se înșepenise între etajul doi și trei, cu domnișoara Ignațiu de la patru, înăuntru. Foarte nostimă tinerica asta blondă. Și respectuoasă. N-a cerut ajutorul nimănui. A trecut prin dreptul liftului pensionarul de la patru. Ea n-a vrut să-l deranjeze. A trecut doctorul acela bătrînel, chel, și cu burță. N-a îndrăznit să-l deranjeze. A trecut inginerul acela tînăr și svelt de la șase. Pe ăsta l-a deranjat. A îndrăznit pesemne fiindcă e mai tînăr. Inginerul i-a propus să cheme portarul, dar ea a refuzat. N-a fost de acord să folosească portarul în

interese particulare. Și a scos-o inginerul. Pentru că, zicea domnișoara Ignațiu, el este electromecanic și se pricepe la ascensoare. De ce să mint, se pricepe. Am văzut cu ochii mei. Din cabină, ea s-a electroaruncat în brațele lui. Și el, mecanic, a prins-o...

Ora 23. În noaptea asta e imposibil de dormit. A intrat pe poartă Rădulescu de la doi. Rădulescu lucrează la «Vinalcool». E după serviciu. Apare cîntînd. Se clatină distins. Mă salută, ducînd mîna la chipiul meu. E restant la toate cotele. Îi întind chitanța pentru apă. Îngînă: «Nene, în situația mea de acum, e o insultă să-mi întinzi o chitanță cu un asemenea conținut. Hai noroc și la mai mare!» Îi întind chitanța pentru lumină: «Asta e la mai mare. Dublu ca la apă!» «Nu mai plătesc nimic. Am făcut schimb de locuință». «Cum așa? Cînd?» «Aseară. În loc să nimeresc la mine, am nimerit alături. În dormitor la madam Stoichită». «Aoleu! Și ce-a spus?» «N-a spus nimic. A

observat abia dimineață!» «Fugi că te lauzi!» «Nu mă laud deloc. A observat dimineața cînd s-a întors acasă din schimbul de noapte. Uitate cheia în ușă!» «Tovarășe Rădulescu, și ce-i spun administratorului? Cu cota cum rămîne?» «Rămîne, nene, rămîne, că mie imi place să schimb cite o vorbă cu dumneata. Și dacă achit cota despre ce mai vorbim?»

Ora 23,30. Ațipesc. Coboară de la etajul șapte madam Matilda. Mă trezește. Are de telefonat cuiva și mă roagă să telefoneze de aici, de la poartă. Aparatul ei e defect. «Alo, Nuți? Aici, Matilda... Ce se aude cu problema?... Nu, nu pot să aștept la aparat... Cum? Dacă

vorbeam de la telefonul meu, o trezeam pe Suzi...»

Suzi e potaia.

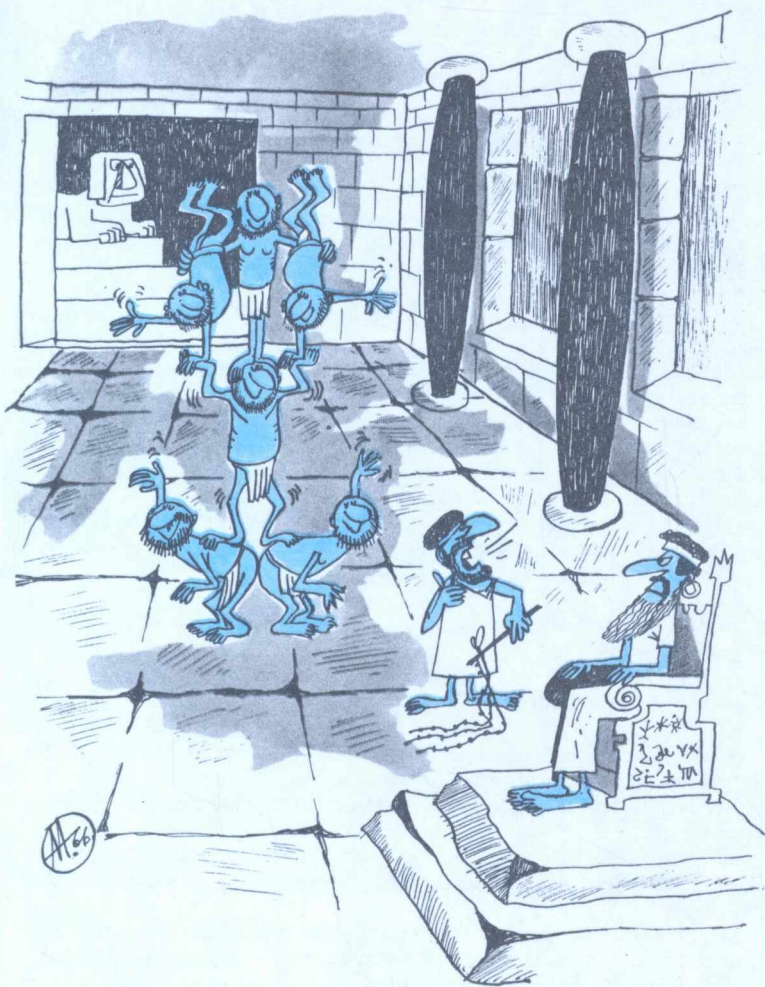
Ora 24. Coboară de la patru o bătrînică, aceea smochinită, cu ochii cîrpiți de insomnia. Îmi vorbește ca prin somn: «Mi s-a părut că aude o voce cunoscută. A întrebat cineva de mine?» «Îmi pare rău, nu».

De zece ani imi pune zilnic aceeași întrebare.

De zece ani, are un fiu inginer, plecat la Satu Mare.

Ora 1. Noapte neagră. Se întorc de la restaurant, ca de obicei, împreună, Popeștii de la parter și Ioneștii de la cinci. Totdeauna, sîmbăta seara petrec laolaltă. În fața liftului, bărbații își string mîna,

— Faraone, ți-am adus niște băieți care fac niște piramide grozave!!!

RECORD

Toate întreprinderile din țară depun eforturi pentru îndeplinirea planului de producție la termen și înainte de termen. Este un lucru atât de intrat în mersul normal al muncii încât nici n-ar mai fi nevoie să-l repetăm. O facem însă pentru că am aflat o situație sui generis: îndeplinirea și depășirea planului pe invers, adică pe dos, adică, mă rog, cum să vă explic eu, o situație care ar putea provoca hepatită chiar și unui zid de cărămizi, dacă acesta ar avea ficat.

Ca să pricepeți, în sfârșit, despre ce-i vorba sau despre cine, aflați mai întâi că ne referim la cooperativele meșteșugărești din regiunea Hunedoara, care executau lucrări și pentru întreprinderi și instituții. Adică reparații radio, televizoare, ceasuri, curățătorie chimică și încălțăminte de comandă. Legată de această activitate, apare suma de lei 100 000 (una sută mii) care desigur credeți că reprezintă valoarea lucrărilor efectuate pe o anumită perioadă. Ei bine, dragi prieteni, nu. Dau cadou un ceas fără arc și un televizor reparat la curățătorie chimică celui care ghicește ce reprezintă suma de lei 100 000... Mai aveți 30 de secunde.. Îmi pare rău, n-ați ghicit, ați pierdut. Răspunsul este următorul: suma de lei 100 000 reprezintă valoarea lucrărilor refuzate de beneficiarii nemulțumiți de serviciile prestate de aceste cooperative.

Trebuie să recunoaștem că este o performanță unică și că orice s-ar spune, sînt necesare totuși niște eforturi deosebite ca să reușești să lucrezi prost în valoare de 100 000 de lei.

Fruntașe în această activitate sînt cooperativele meșteșugărești din Deva, Brad și Petroșani.

Cinste... oricui numai lor nu!

NOAPTE

femeile se pupă ruj în ruj. Ioneștii urcat. Popeștii mai zăbovesc în ușii lor. Madam Popescu: «Ce, ce scribe Ioneștii? Au infulecat mici, noi am gustat numai 11 și plătit au plătit juma-juma, mesmii!» «Dar țuca?» «Țuca e drept, băut-o numai noi. Și am plătit juma-juma, că doar n-o să le cadou micul...» «Și prăjiturile?» prăjitu... aoleu, dumneata vorbii, domnule Ionescu? Nu te-am servat în semiintinericul ăsta. Cămai te lăudam soțului meu... a... ce... Adică... nu mă credeți? juma-juma...»

Ora 2. Reapare, de la doi, Rădușu. Se clatină cu pijama cu tot. Se adresează vesel: «Nene, am coperit o mare teorie. Dumneata de ce se învîrtește pămîntul?» «Pentru că are pe el atitea ozite de vinuri...»

și se retrage în casă. După citeva minute aud strigăte de femeie: «Ieși, ieși, ieși afară. Ieși!»

ar a greșit apartamentul.

Ora 3. Pe ușă își fac intrarea

patru cufere, trei valize și un balot, însoțite de șase persoane de ambele sexe. «Mă rog, matale, familia Duică la care etaj stă? Noi sîntem neamurile lor din Sascut, mă rog matale». Încerc să-l salvez pe Duică: «Și de ce n-ați tras la hotel?» «Fîindcă, mă rog matale, la Duică nu trebuie să miști din urechi».

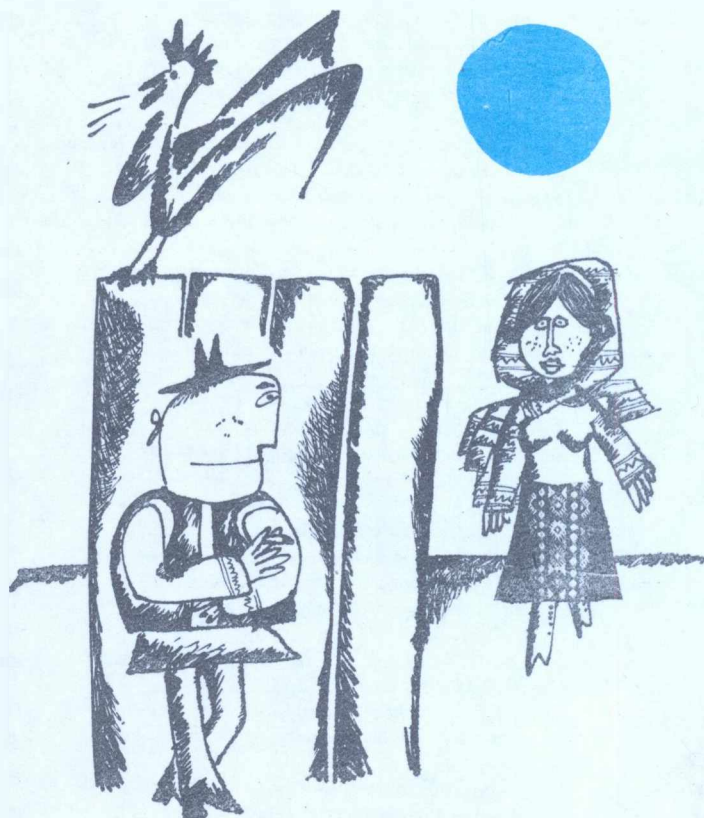
Săracu' Duică, de dimineață cînd a plecat la serviciu mi s-a plîns că i se bate ochiul stîng.

Tare mă tem că i s-au bătut amîndoi ochii, dar n-a simțit decît pe unul...

Ora 4. V-aș spune, însă n-o să mă credeți. Iar a apărut Rădușescu. Din lift: «Nene, nu înțeleg ce are apartamentul meu. Mi se pare că nu a fost bine prins în temelii. Ba urcă, ba coboară... Și constructorii au uitat să-mi instaleze lanțul la baie. Mi-au pus în loc butoane. Dar nu-i tot aia...»

Ora 6. Predau schimbul. Cine o să spună că e un bloc cu locatari netipici, să-mi telefoneze, și-i dau adresa.

I. DOGAR-MARINESCU

ÎNȚÎLNIRE LA CEAS

Foarte multe restaurante din centrul Capitalei au intrat în renovare, în același timp..

— Dragi tovarăși, din motive obiective, ieșirile noastre pe teren, se amină!

FRED FIREA

„CALCUL” renal

De fapt, asta e numele științific al «pietrei la rinichi». Așa îi spun medicii și cei de la trei crize în sus. Mai există și calcul ne-renal, adică orice alt calcul, care și-l face omul în legătură cu o problemă, chiar dacă problema e un calcul renal.

Să mă explic.

Totul a început în penumbra cabinetului unui radiolog. Pusese clișeu radiografiei mele în dreptul unui becuț. Stătu așa două minute sau doi ani (depinde de pe ce poziție măsoară timpul) după care dădu sentința:

— Ai un calcul. O piatră. Va trebui să încercăm cu antispastice, cu o cură de 18 zile la Olănești, cu medicamente care s-o dizolve și dacă tot nu scapi de ea, va fi nevoie de intervenții mai mult sau mai puțin chirurgicale.

Cu riscul să par mofturos, nu m-am arătat prea încântat de perspective. Asta l-a făcut să adauge, calm:

— S-ar mai putea face un calcul.

— Altul?

— Nu! Nu un calcul renal.

— Dar ce fel?

— Mintal!

— Vai de capul meu!!

— N-ai înțeles. E vorba de un calcul-calcul. Adică să calculăm ceva.

— Ce să calculăm? am întrebat uluit de diversitatea metodelor terapeutice. Medicul continuă netulburat, după o clipă de chibzuire:

— Mda. Calculul e bun. Uite, îți dau un sfat: pină una-alta apucă-te și bea bere.

— Mulțumesc. După o veste ca asta, nu-mi arde de chefuri.

— A, nu! Bea cât mai multă bere, că poate scapi de piatră fără alte intervenții.

M-am agățat de această șansă ca de un pai. Dar treaba prezenta unele riscuri, printre care lipsa de antrenament; așa că trebuiau luate toate măsurile de precauție: am căutat un prieten care n-avea în ziua aceea nici un program, l-am invitat la restaurant, i-am scris pe o hîrtie adresa mea și în ce buzunar am cheia casei și m-am dedat băuturii. După șase halbe, prezența amicului mi-a arătat ce inspirat fusesem: m-a luat în cârcă, m-a dus acasă și m-a culcat.

A doua, a treia și a patra zi am luat încercările de la capăt. Într-un timp însă mă antrenasem. Devenisem rezistent: amicului nu trebuia să mă ia în cârcă decît după șapte, opt, nouă halbe. Ce e drept, piatra refuza să mă părăsească; în schimb, de la atîta bere începusem să mă ingraș. Prietenul mă ridica din ce în ce mai greu. După o săptămînă m-a anunțat cu durere în glas că el nu mai are putere și că renunță.

Am căutat unul mai voinic. L-am găsit destul de greu, fiindcă prietenii și cunoșcuții începură să mă evite în mod sistematic, ca pe un chefliu notoriu. Și nu complet fără motive: absolut treaz nu eram decît pină la vremea prinzului. Pe urmă începeam tratamentul. De la un timp colegii începură să-mi verifice în mod voluntar, toate lucrările. Într-o dimineață am înțeles de ce. L-am auzit pe unul șoptind: — Cine știe ce greșeală face bețivul ăsta și răspundem toți!

Nu lipseau nici glumeții. Așa de pildă, parte din colegi au organizat un cor care mă primea dimineața cu aria: «Lume, lume, soro lume». Pe de altă parte, fata cu care eram logodit, m-a părăsit pe motiv că ei nu-i trebuie unul care o duce numai prin bodegi, cînd sînt atîtea filme bune...

— Cui să-i explic că beau fiindcă am piatră la... hîc... la rinichi? Cine... hîc... mă crede?

Și de durere, m-am dus să beau a optzeci și nouă halbă și a 32-a sticlă. Numerele astea au fost cu noroc. O să le joc și la Loto: după halba «89» și sticla «32» s-a zis cu piatra. Cînd colegii au aflat fericita veste, m-au felicitat și au hotărît că sînt bun de cinste:

— E cazul să dai și tu o bere.

— Ce să dau?!

— O bere.

Am leșinat. Cînd mi-am revenit, m-am repezit la prima cișmea, am pus gura acolo și tot acolo stau de două zile. Cred că am băut pină acum 18 metri cubi de apă, că îmi era dor de ea...!...!

Numai prietenii n-au fost de acord: — Ce tip! La necaz bea bere. Acum, la bucurie, bea apă. Sucit om e și ăsta!

bere...

ȘTEFAN TITA

*Greșesc anatomistii cînd inima desfac
Și nu găsesc acolo decît un mușchi cardiac,
Ei nu știu să observe că-n stînga, peste plex,
Se află-o-ntreagă lume, un univers complex...*

*Se-ntîmplă-ntr-un ventricul și chiar foarte frecvent
Să aibă repartiție ca-ntr-un apartament
Iubirea cu I mare, Iubirea — un pojar —
Cu Gelozia care-i și ea colocatar...*

*Și astfel cum e-n viață așa e și în cord,
Îi vezi: colocatarii nu prea sînt de acord,
Se iscă ne-nțelegeri cu caracter mai grav
Și medicii declară că e cordul bolnav...*

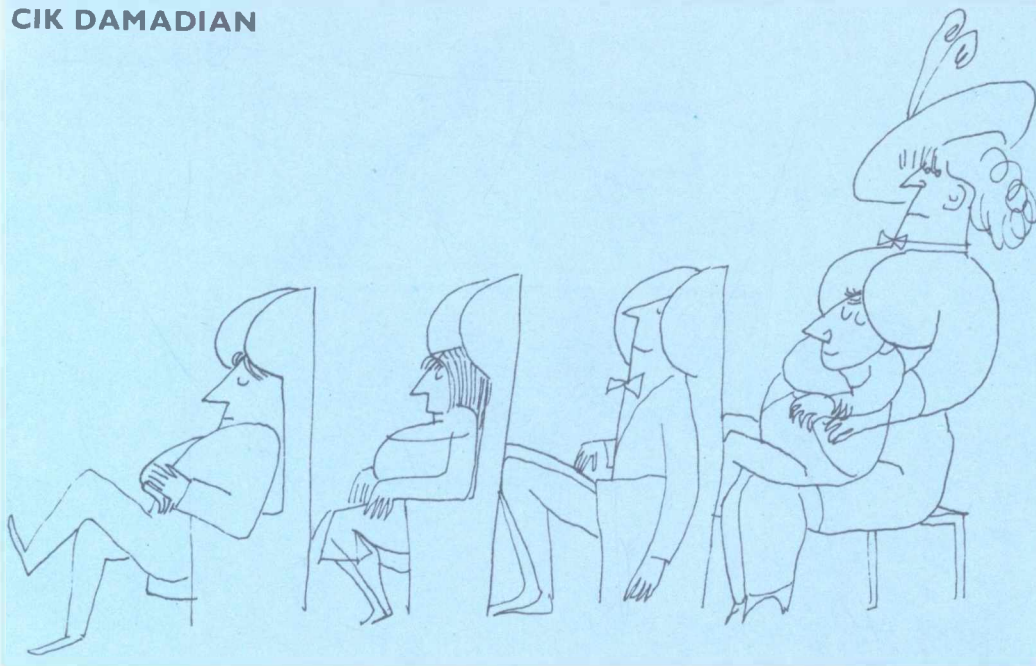
*Se-ntîmplă și invidia să-și facă loc aci:
Poftim, o rochie nouă se plîmbă vizavi.
Sau uite ce succese au unui «dragi» confrate
Că-ți vine pur și simplu să urlî și să bați...*

*Atunci apar în inimi, ca la infarct, dureri.
Te strîng ca într-un clește, îți storc orice puteri,
Și singurul remediu e-o rochie și mai și
Ori vaste insuccese să-i poți compătîmi...*

*În inimi cresc și vise ca-ntr-un acvarium pești,
Nu abisale vise, nici extrapămîntești,
Ci un Renault, un Fiat, un Wartburg elegant
Și dacă nu se poate, mă rog, fie Trabant...*

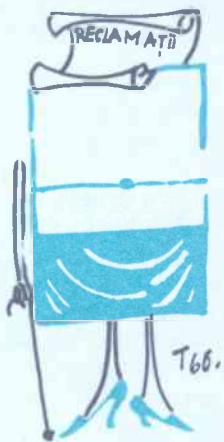
*Dar tot atunci se naște dorința s-o pornești
Cu 90 pe oră, să-ntreci tot ce-nîlnești
Și-ades din palpitația vitezei toc, toc, toc,
Se trece la contrariul: stă inima pe loc!*

Sectiune în cord

STRAPONTINA

O
CASETA
CU
TOCURI...

Am aflat că în ultima vreme întreprinderea de încălțăminte și calapoade «Libertatea»-Arad a fost reprofilată într-o fabrică producătoare de reclamații. Este, de altfel, singurul sortiment de cea mai bună calitate ce poate fi găsit în depozitele fabricii, în stocuri masive. Sus-amintita întreprindere livrează diverselor fabrici tocuri pentru pantofi. Dacă aceste fabrici de încălțăminte ar atașa pantofilor aceste tocuri, în țara noastră ar exista la ora actuală aproximativ 10 milioane de șchiopi!... Adică întreaga populație feminină purtătoare de încălțăminte cu tocuri. Mă întreb de ce să luăm oameni cu ambele picioare în metraj egal, și să le dezechilibrăm unul din membrele inferioare cu un număr de centimetri? Și asta din cauza tocului care nu respectă dimensiunea egală cu perechea lui?... De ce să-mi obligați logodnica, dragi tovarăși de la «Libertatea», să vină la întâlnire tîrînd un picior după ea? De ce s-o obligați apoi să ajungă acasă după miezul nopții, fiindcă nu poate merge decît șontic, șontic?... De ce s-o siliți pe bătrîna mea mamă să se plimbe denivelat, cînd, sărmana, și așa abia se mișcă?!...

E atît de greu să se producă un banal sortiment, cum este acela al ambelor tocuri egale?... Clientela într-adevăr are norocul să constate că unul din tocuri nu corespunde ca dimensiune, în schimb are bucuria să constate că ambele tocuri, și nu numai unul, sînt crăpate. Un al doilea succes al întreprinderii «Libertatea» sînt reanțele de zeci de mii de tocuri așteptate de beneficiari. Din păcate, aici nu se aplică proverbul «capul face, capul trage», ci varianta «capul face, picioarele trag», sau «cînd n-ai cap, vai de picioare.»

Să sperăm că ne-am înțeles. Altminteri o luăm de la început. Fiindcă și noi avem tocuri.

D-alea rezervor.

POEZIE

Citind aceste rînduri, vă rugăm, pentru a intra în atmosferă, să fredonați în gînd o melodie de dragoste, o serenadă, sau măcar un vals, deoarece rîndurile de mai jos au un conținut liric. Desigur, o să vi se pară prozaic dacă o să începem arătîndu-vă că totul s-a petrecut la Cooperativa agricolă de producție din Răhău, regiunea Hunedoara, care și-a procurat de la Agrosem Orăștie niște sămință de varză de toamnă soiul «Licurișca». Pînă aici nici o poezie, și totuși ce frumos sună «Licurișca»! Dar, oricît de frumos ar suna, soiul acesta trebuia în-sămînțat vara, ca să iasă varza toamna. Iată însă că liricii specialiști de la C.A.P. Răhău au pus sămința în răsadnițe în februarie, iar în aprilie au plantat-o pe 4 hectare. Și a urmat poezia: n-a ieșit varză, ci au ieșit flori. Vă imaginați ce bucurie pe cooperatori, care, pe cele patru hectare unde se așteptau să răsară o varză fără nimic poetic în ea, au zărit într-o bună zi un covor de flori minunate, creație atît de artistică a celor responsabili cu bunul mers al cooperativei. E drept că această poezie i-a costat pe cooperatori cîteva foarte nelirice miișoare, din care «specialiștii» au făcut varză la figurat în loc să facă varză la propriu. Se spune că în fața minunatului covor de bani aruncați, cooperatorii, cu rinși de un val de romantism, au început să cinte în extaz: «Îți mai aduci aminte doamnă, ce varză-aveam în altă toamnă»...

Iar celor în cauză propunem să li se servească de aci înainte mîncăruri cu varză nițel modificate, în sensul următor: rață pe flori, flori cu carne, flori călite, sarmale în foi de flori și flori murate.

G.A.S. Greoni, raion Ora-
vița, și-a procurat de
peste doi ani utilaje de
muls electrice care nu
pot fi întrebuițate din
lipsa unei surse de curent.

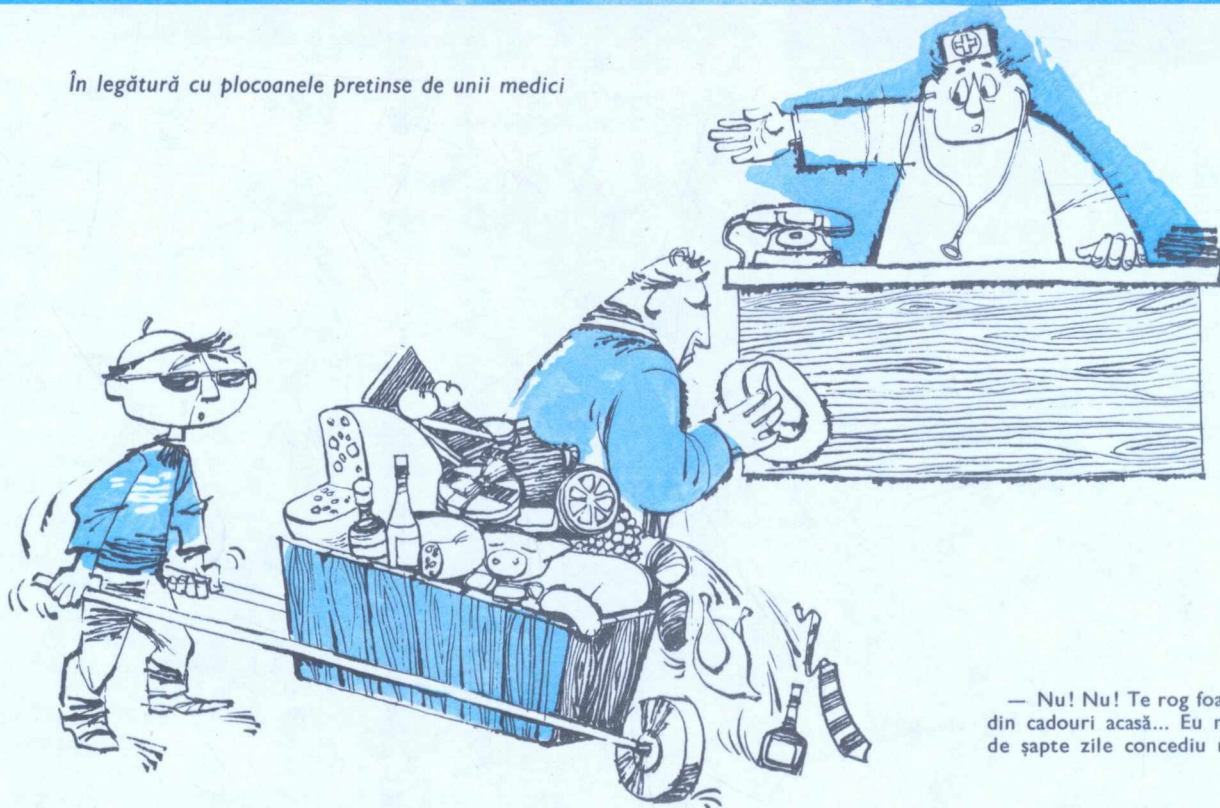
— Ca să nu se spună
că nu sîntem «la curent»
cu tehnica modernă!...

M. GROSU

În legătură cu plocoanele pretinse de unii medici

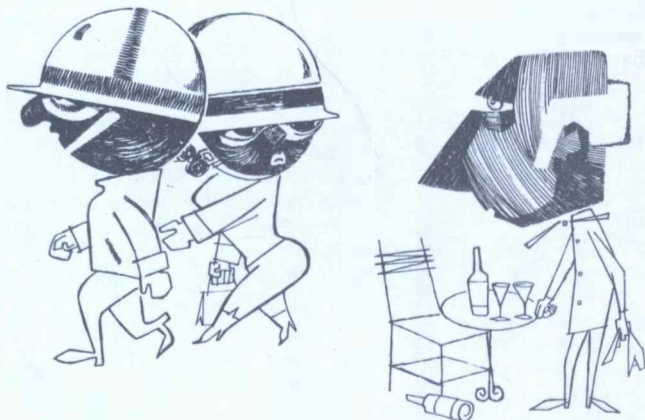
NICU RUSU

— Nu! Nu! Te rog foarte mult să-ți iei jumătate din cadouri acasă... Eu nu pot să-ți dau mai mult de șapte zile concediu medical.

V. VASILIU

URARE!

— Sănătate!!!

JOCUL DE-A

- Piesă în câteva acte... pripite -

Cine n-a auzit de «Jocul de-a vacanța», cunoscuta piesă a regretatului Mihail Sebastian? Unii însă o parodiază prin «Jocul de-a... căsnicia» cu care înțeleg să se dea în spectacol. Aici, acțiunea este de divorț, iar distribuția cuprinde — în ordinea strigării de către aprod — rude apropiate (de fapt îndepărtate sufletește de cei doi eroi), prieteni, vecini, etc. toți intrând în rol la tribunal pe bază de citație. «Jocul de-a... căsnicia» are diverse distribuții, din care noi am ales doar câteva. Bineînțeles, aplauzele și bisurile sînt strict interzise.

mai bătrîn tot cu nouă ani. Acum însă n-a mai stat pe gînduri, ci a introdus acțiune de divorț. Dar tribunalul i-a respins-o din lipsă de motive. Trebuia să vadă în 1955, cînd s-a căsătorit, că soțul e mai mare ca ea cu atîția ani. După cît se pare, instanța a apreciat că, de fapt, acesta nu era un motiv de despărțire de cel bătrîn, ci unul de căsătorie cu altul mai tînăr.

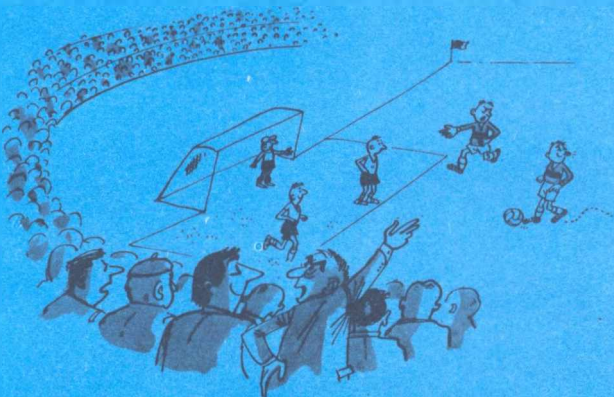
PLÎNGERE... CU LACRIMI DE CROCODIL

V.S. din comuna Bulbucata, raionul Drăgănești-Vlașca, s-a plîns într-o zi tribunalului că l-a lăsat soția, părăsind domiciliul după numai șapte luni și jumătate de conviețuire. Dar în instanță s-a văzut că lacrimile lui erau de crocodil. El se arătase cu nevasta săritor... la bătaie. Așa a ținut-o pe femeie de la 1 martie 1965 și pînă la 15 noiembrie din același an. Apoi, peste noapte, a devenit milos încît a doua zi dimineața a scăpat-o de acest tratament... gonind-o de-acasă, după

CALCUL MATEMATIC... TARDIV

D.M. din str. Constantin David, avea la căsătoria ei cu Petre, în 1955, cu nouă ani mai puțin decît el. Această diferență de vîrstă a lăsat-o indiferentă. Recent însă, plictisindu-se în casă, după ce a numărat florile de pe tapetul odăii, a început să numere și anii bărbatului. Și a constatat că față de ea Petre este

GH. CHIRIAC

— Joacă bătrînește!...
— De ce?
— Bea numai țuică bătrînă!...

de VICTOR TEODOR

Din graficele G.A.S.-ului Bragă-
riu, reg. București, rezultă că pre-
lu de cost al laptelui este ridicat.

*Graficele ei, isteți,
e-au dat jos de pe pereți.
Istfel prețul, cât de cât,
și acolo coborît.*

Spătara Maria Juga de la restau-
rantul «Minerul» din Vișeu de Sus
ustrage din cutia specială reclama-
țiile consumatorilor.

*Pentru mania ce o are
Dintr-o obișnuință tristă,
Enim și noi c-o sesizare...
Ș-o scoată-acum și din revistă!*

Responsabilul N. Răcilă de la maga-
zinul de ciorapi din București, Ca-
lea Călărași nr. 2, care a fost găsit
u marfă sub tejghea.

*Matale, de erai isteț pușin,
Puteai să motivezi așa, să scapi :*

*— Tejgheaua e de genul feminin,
De-aceea, cum vedeți, are ciorapi!*

Depozitele ICRA din Alexandria și
Călărași nu au ciocolată în gramaje
mici, articol existent însă la depo-
zitul din București, Calea 13 Sep-
tembrie și la Turnu Măgurele.

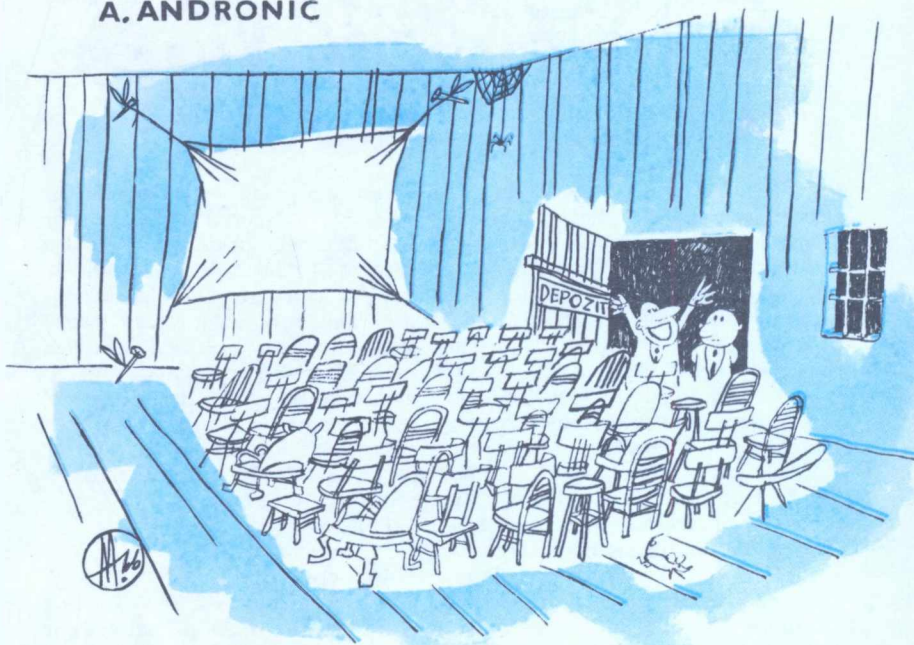
*Dacă puștiul vreodată
Are chef de ciocolată,
Trebuie să îi plătești
Drumul pîn' la București.*

Deși avea în stoc 3 000 kg. de var,
C.A.P. Birda-Deta a mai cumpărat
încă 13 990 kg, care nefiind folosit
s-a degradat complet.

*Cumpărînd cu carul,
N-au văzut, sărmanii,
Că, de fapt, cu varul
Stinseră și banii.*

Deoarece Grupul nr. 4 șantieră Arad trăgănează construirea unui depozit
proiectat încă de anul trecut pentru Fabrica de mobilă «Răsăritul» — Pîncota,
cîteva zeci de mii de scaune stau în depozitele diferitelor instituții din
localitate.

A. ANDRONIC

— Uraaa, de cînd cu povestea asta fiecare institu-
ție din Pîncota își are cinematograful ei propriu!

CĂSNICIA

de V. D. POPA

are a intentat divorțul pe motiv că,
șă cum am arătat mai sus, soția a
ărăsit domiciliul. Dovedindu-se
isă adevărul, acțiunea i-a fost res-
insă.

Sperăm că pe viitor V.S. își va
chimba atitudinea față de soție
entru că o fi bătaia ruptă din rai,
ar din Codul Penal nu e ruptă!

PRIMA... MOTIV DE DIVORȚ

G.T. din str. Birsănești își pri-
ea de o vreme soția gîndindu-se
um s-o lase. După nouă ani, își
ducea aminte de vremea burlăciei
tare mai voia să o retrăiască. Pînă
urmă, a găsit un motiv de divorț
dmis cu entuziasm... de către avo-
atul lui. Cică, în 1965, Georgeta
u-i spusese nimic de prima de
00 lei luată la serviciu. Depunînd
cțiunea, i-a spus: «După lege, soția
rebuie să-și urmeze soțul. Așa că
să mă urmeze la tribunal!»... În
stantă însă n-a urmat și divorțul
entru că nu i s-a admis acțiunea.
Istfel, pe soț sentința l-a costat.
-a costat taxa de divorț plătită
egeaba.

PE ARIPILE FANTEZIEI

Împreună cu marele Sherlock Holmes și amicul său
dr. Wattson ne-am deplasat la Uzinele «Timpuri Noi» din
Capitală pentru a dezlega o situație de nedezlegat pe care
el a dezlegat-o. Acolo, deci, la aceste uzine, secția turnătorie
de metale neferoase dădea de luni de zile rebuturi în canti-
tate excesivă. Dar nu asta a dezlegat maestrul. Altceva:
Ce s-a întimplat că, dintr-odată, procentul excesiv de re-
buturi s-a redus considerabil sau chiar la zero pe luna
iunie?

Maestrul și-a scos pipa, a pufăit de vreo două ori, că nu
trage în piept, a scuturat tutunul pe jos, că eram în curte,
a cercetat cazul și apoi a spus spre stupefacția lui Wattson:
«Dragii mei, e simplu! Mai întii erau rebuturi, deci, am
dedus eu, se lucra prost. Apoi, brusc, n-au mai fost rebu-
turi deloc, deci, ce spui Wattson, se lucra bine?» «Da,
maestre!» «Nu, Wattson, nu, adică da, se lucra bine, dar a
fost un fel de lucrătură. Și au avut cunoștință de această
lucrătură inginerul-șef, inginerul-metalurg-șef, și șeful
secției turnătorie, și serviciul C.T.C. Știi cine mi-a spus,
Wattson?» «Cineva de la turnătorie.» «Nu fi vulgar, Wattson!
Nu mi-a spus nimeni. Am dedus eu, aflînd că chestiile
rebutate (pistoane de aluminiu pentru compresoare și
motoare Diesel statice) au început a fi trecute după rebu-
tarea lor, de la capitolul «comenzi de producție» la capitolul
«comenzi experimentale». Întrebînd ici și colo am dedus
și am constatat că aceste comenzi experimentale erau fic-
tive. Singurele reale erau rebuturile care continuau să
apară în producție, dar nu mai apăreau pe hîrtie. Ce pă-
rere ai, Wattson?» «Maestre, sînteți formidabil!» «Eu,
Wattson? Te-ai ramolit? Eu sînt formidabil sau dumnea-
lor care găsesc asemenea metode simple și ingenioase
pentru ca să le treacă durerea de cap fără bătaie de cap?»
«Ce cap e ăsta, maestre?» «Wattson, ai pus prima întrebare
mare din viața ta. Ține-o pe drumul acesta și vei ajunge
celebru! Și cu asta, basta. Să mergem, Wattson!»

Și cei doi se pierdură în ceață. Ceea ce nu s-a întimplat
cu rebuturile. Alea se găsiră.

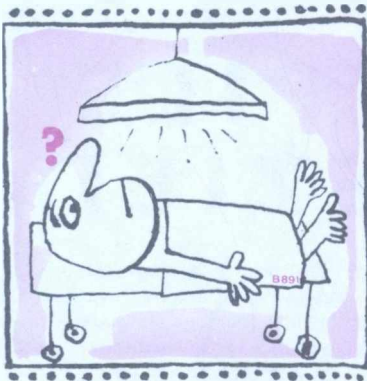

Inferiorul Superiorului

Respectul este un sentiment necesar în relațiile dintre oameni. Mai mult decât atât, în Portugalia respectul devine un sentiment obligatoriu al subalternului față de superiorul său ierarhic, chiar dacă inferiorul este superior superiorului său din toate celelalte puncte de vedere. Nu e de mirare, deci, că, abătându-se de la acest sfânt principiu salazarist, profesorul doctor Cid dos Santos a fost pedepsit.

Prof. dr. Santos este chirurg. Nu un chirurg oarecare, ci cel mai renumit specialist din Lisabona. Totodată, el este și directorul unei clinici din capitala Portugaliei. În această calitate, a primit un formular-anchetă, pe care i-l trimisese superiorul său ierarhic, dr. Vallo, ministrul Sănătății.

Formularul, ca orice formular, conținea o serie de întrebări. Unele erau nevinovate. Altele însă aveau

un schepsis, căruia Cid dos Santos, cit e el de profesor, doctor și director de clinică, nu s-a priceput să-i dea de rost. Cităm spre exemplificare trei din întrebări: cum e aprovizionată clinica dv. cu medicamente și substanțe pentru analize? Care este situația dotării cu așternuturi și mobilier? La cit se ridică procentul de mortalitate în clinica dv.?

Dacă dr. Santos l-ar fi respectat pe dr. Vallo, ar fi răspuns astfel la cele trei întrebări:

- 1) Admirabil.
- 2) Perfectă.
- 3) 0,00 la sută.

Dar chirurgul s-a dovedit mai puțin abil la masa de scris decât la cea de operații. Iată răspunsurile lui:

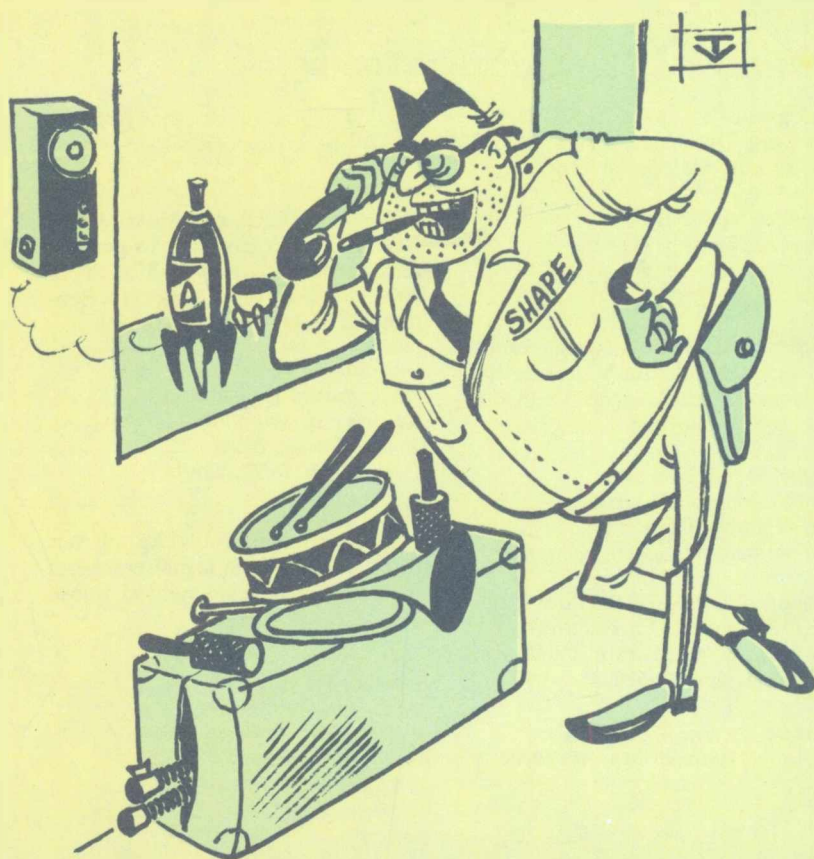
- 1) Ne lipsesc toate, începând cu antinevralgicele și sfârșind cu bariul pentru radioscopii.
- 2) Nu am primit un cearșaf din 1963 și un pat din 1957.
- 3) 26,9 la sută.

Ministrul Sănătății s-a considerat, pe bună dreptate, jignit. Înainte însă de a reacționa, el a numit o comisie care să verifice cele afirmate de dr. Santos în formularul său. Comisia a anchetat îndelung și a ajuns, așa cum era și de așteptat, la concluzia că directorul clinicii dăduse unele răspunsuri greșite. Ultimul pat fusese primit nu în 1957, ci în 1955, iar procentul mortalității printre bolnavii internați se ridică nu la 26,9, ci la 28,2.

Insulta superiorului era acum cu

V. TIMOC

Noul sediu al comandamentelor integrate ale N.A.T.O. (SHAPE) se va stabili în localitatea belgiană Casteau

— Alo, Casteau, voi ocupa doar o locuință liniștită, pașnică, cu acces la... suveranitatea gazdelor!...

ochi și cu sprincene. Ministrul a luat, în consecință, măsuri împotriva subalternului nerespectuos: profesorului Cid dos Santos i s-a interzis să mai opereze pe o durată de nouăzeci de zile.

În felul acesta, bolnavii din clinica lui vor duce lipsă nu numai de medicamente, substanțe pentru ana-

lize, paturi și așternuturi, ci și de chirurghi. E drept că mulți vor muri cu zile, pentru că nu mai e cine să le scoată apendicele sau pietrele de la ficat. Dar vor muri cu siguranță împăcați, la gândul că onoarea superiorului ierarhic a fost răzbu-nată.

N. AURELIU

NELL COBAR

— Mă lași să mai încerc o dată?

Copiii au un defect: le plac zaharicalele. Și nu numai că le plac, dar au și nevoie de ele. Organismele lor mici, dar încăpăținate, refuză să crească așa cum trebuie, dacă nu capătă o anumită porție de dulciuri pe zi.

Copiii din Coreea de Sud nu se deosebesc în această privință de ceilalți copii din lume. Părinții din Coreea de Sud se deosebesc însă în această privință de mulți din ceilalți părinți din lume, pentru că nu au posibilitatea să ofere dulciuri copiilor lor. Căci acolo zahărul este o marfă de lux: un kilogram costă aproximativ cât salariul mediu pe o săptămână al unui muncitor.

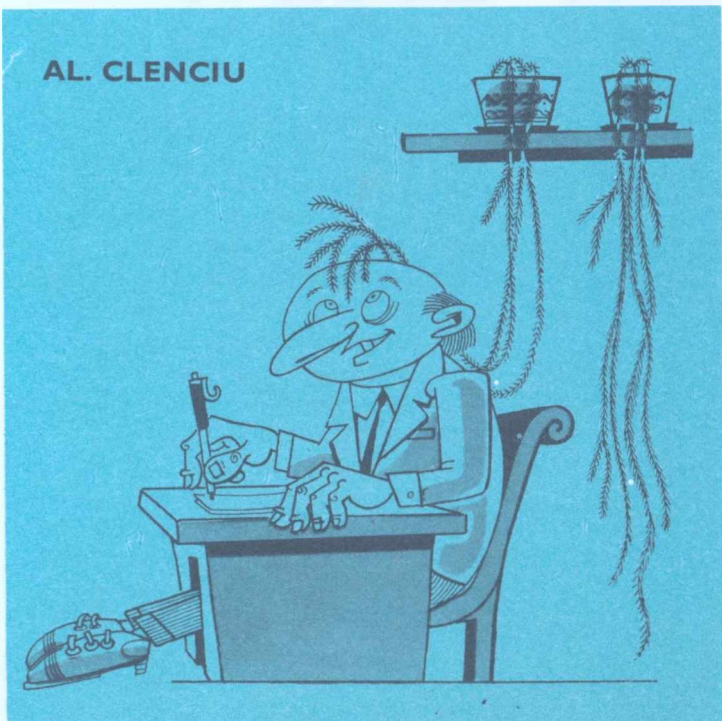
Dar, în loc să înțeleagă situația și să renunțe cu înțelepciune la acest aliment, organismele copiilor sud-coreeni au aceleași cerințe ca pretutindeni. Iar părinții lor fac ce pot: neavând zahăr, cumpără zaharină. Zaharina e mai puțin hrănitoare, mai puțin sănătoasă și mai puțin gustoasă decât zahărul. Dar tot zaharina e mult mai hrănitoare, mult mai sănătoasă și mult mai gustoasă decât nimic. Vrînd-nevrînd, oamenii o cumpără, deși nici ea nu păcătuiește printr-o excesivă ieftinătate: 25 de grame de zaharină valorează cât salariul pe trei zile al unui muncitor.

Cum în Coreea de Sud nu există fabrică pentru acest pseudozahăr, el se importă din Japonia. Coreea e însă mare, așa că niște persoane istețe s-au gândit să suplimenteze cota oficială printr-o anumită cantitate introdusă prin contrabandă. Și cum, fără nici un joc de cuvinte, pentru orice contrabandă e nevoie de bandă, persoanele istețe s-au constituit într-un grup, care, vreme de un an și mai bine, a dus o hrănitoare activitate.

Dar toate au un sfârșit. De data aceasta, sfârșitul s-a produs sub forma unui scandal monstru, care a izbucnit în așa-zisul «parlament» sudcoreean. Din dezbaterile ba acre, ba amare, care au avut loc, s-a aflat că în fruntea dulcii bande erau persoane nu numai istețe, ci și sus-puse: ministrul justiției și ministrul finanțelor. Ei au fost siliți să-și dea demisia.

Unde mai e dreptatea? De vreme ce copiii lor le plac zaharicalele, de ce să nu se îndulcească miniștrii la zaharină?

N. GALĂȚEANU

AL. CLENCIU

COLTUL FAMILIEI

FRED GHENĂDESCU

— A telefonat logodnicul tău Popescu că s-a fixat căsătoria pentru joi.
— Popescu îl cheamă?!

DIN POȘTA REDACȚIEI

CÎND OCEANUL SE VARSĂ ÎN BALTA ALBĂ

A orînduit natura ca Dunărea să se verse în Marea Neagră prin trei guri, aceasta la rîndul ei să se verse în ocean pe unde apucă, iar oceanul să se verse sub formă de vapori condensai în Balta Albă, chiar la mine în apartament (bloc S. 21 — ap. 35, et. 8) prin trei camere, în care locuiesc eu și preadada mea familie.

Față de această situație, m-am hotărît să-mi cumpăr un vapor în rate, corăbiile nemaifiind la modă. Un vecin m-a sfătuit să-mi fac o plută din parchet, că mă costă mai ieftin. De fapt la mine este «apă de ploaie» față de vecinul meu de apartament — tovarășul Chelaru Constantin — care nefiind rudă cu Dumnezeu și neavînd pile în cer, i-a fost trecut apartamentul pe post de acvarium. Din cauza ploilor interne, plafoanele au luat culoarea cozonacului bine prăjit, iar umezeala din pereți a ajuns pînă la comutatorul de lumină. Acesta nefiind un articol de circ, ce se poate dresa, va face ca într-o bună zi instalația electrică din bloc să fie pusă pe post de aragaz, cu drept de incendiu.

De atîta umezeală am făcut și eu igrasie la oase, cu drept de reumatism. Soția m-a sfătuit să fac băi fierbinți cu smoală topită că, zice ea, smoala are proprietatea de a izola igrasia, și m-a mai sfătuit să mă duc la tovarășul președinte al comitetului de bloc că el este, în cea mai mare măsură, autorizat să rezolve aceste chestiuni. Am mers, căci la noi în familie toți merg. Eu merg prost cu sănătatea, soția are 50 de ani și merge pe 46, fata mea merge la toamnă la facultate, așa că am mers la tovarășul Chelaru, vecinul meu, și, împreună cu el la tovarășul președinte. Cînd ne-a văzut așa plouați, că

nu eram în apele noastre, nu s-a mirat. Ne cunoștea greutatea.

— Tovarășe președinte, ne-am adresat noi, știți... la noi în apartamente, dacă nu curge... pică... ploaia... plafonul, pereții, zugrăveala... au intrat la apă. Nu vă învinuim pentru această treabă, că doar nu sinteți dumneavoastră «omul care aduce ploaie» dar nu ar strica dacă ați mai face o sesizare la IAL că vorba ceea, «apa trece, vorbele rămîn».

Președintele, om înțelegător, ne-a ascultat în scris, conform procesului-verbal încheiat la o consfătuire pe bloc, și a sesizat IAL-ul neverbal. Au trecut de atunci cîteva luni. În decembrie se împlinesc patru ani de cînd persistă această situație, în schimb sint mulțumit că am scăpat de grija zugrăvitului. Mi-au crescut niște ciupercuțe pe pereți. Păcat că nu sint colorate, că aș trece apartamentul pe post de grădină botanică.

Și asta numai datorită IAL-ului care dă din umeri și zice «Pagubă-n ciuperci».

N. DRĂGUȘENESCU

N.R. Concomitent cu predarea la tipar a acestui material, noi am sesizat și Sfatului Popular al raionului 23 August situația arătată mai sus, și am primit o adresă cu nr. 4247/158/1966, în care ni se confirmă cele relatate ca și faptul că refacerea izolației este programată pentru cursul anului... 1967.

Ținînd seama că omului o să-i plouă în casă în tot cursul anului 1966 plus ce-o mai trece din 67 trebuie să încercăm să rezolvăm altfel. Vom încerca să oprim ploile.

Poate că e mai simplu decît refacerea unei izolații.

POSTA REDACTIEI

HANGIU ELENA — IASI

Poezia «Copilul» mai trebuie să crească
Fiți atentă, mai ales la... picioare.

RĂDUCU M.G. — REȘIȚA

Nu. Nici desenele, nici poezia nu sint...
«valabile» Asta ca să ne menținem în ton.

ZLOTEA ALEXANDRU — CURTEA DE ARGEȘ

Perfect. Epigrama adresată unui poet necunoscut vi se potrivește și dv.:

*Nu mai scrie, măi băiete,
Dacă știi că n-ai talent.
Vei fi aruncat de critici
În cel mai groaznic curent.*

PREDA MIHĂESCU EUGEN — C. LUNG-MUSCEL

Exprimarea este de multe ori stîngace. Iată o dovadă:

*Dar după zece metri văzu că-i cam în urmă
Grăbi... iar zece metri și avîntul i se curmă
Trăsura este... șipci și roate desfăcute
Măgarul în persoană cu «balamale» rupte.*

Cred că sinteți și dv. de acord «că-i cam» slabă.

VLĂSCLEANU NICOLAE — LOCO

Ne spuneți în scrisoare că nu știți de unde să vă inspirați, că nu aveți teme. Întrebarea dv. îmi aduce aminte de o anecdotă:

Un tânăr debutant îl întrebă o dată pe Twain:

— De unde vă inspirați, maestre?
— Din viață! răspunse umoristul. Privesc în jur și scriu tot ceea ce văd.

— Bine, dar eu văd exact ceea ce vedeți și dv.

— Ai dreptate, dar eu mai port din cînd în cînd și ochelari.

DINESCU N. — SIBIU

Cele trimise nu merg. Cu «Atacul de la Smîrdan» și cu «Asaltul redutei Grivița» nu avem ce face. Mai ales că nici nu vă cheamă... Grigorescu!

CATAUCHIN L. — BUFTEA

În primul rînd, foiletonul (cum îl numiți) e poezie, dar nici poezie nu este pentru că seamănă a proză. Fiind scrisă în versuri nu e nici proză, dar nici altceva nu pare să fie. Cît despre exprimare, vă lăsăm s-o definiți singur:

*Perna moale
Mă primi-n-brățișări, așipii
Și o mîină gîngășă de fată
Păr din ochii-mi frumos potrivii.*

Poate că din cauza părului care vă crește anormal în ochi nu mai vedeți cum e normal să scrieți.

SAVA D. — CRAIOVA

Fiți atent la poantă și mai ales la logica exprimării. De pildă, în epigrama adresată unui director spuneți:

*Nu aprobă mașina
Prea de dimineață.
S-a sfîrșit benzina?
Nu. E dusă-n... piață.*

Cine? Benzina?

RANGA VASILE — ARAD

Topîrceanu a întrebuintat onomatopeele în mod strălucit. Dumneavoastră aveți însă, în fabula «Găina», exprimări de felul acesta:

*Treaba merge cot-co roate
Dar cot-cot că fiecare... (etc)*

Nu știu ce-ați vrut să spuneți prin versul «treaba merge cot-co roate». Cred că nu l-ați cot-co dădăcit prea mult.

CRIȘAN VIOREL — CLUJ

În epitaful adresat unui atacant de fotbal

ați fost în formă. Îl reproducem:

*Deși rău a stat în viață
Cu reglarea tirului.
N-a ratat, avînd în față
Poarta... cimitirului.*

În cel de-al doilea epitaful ați ratat, din păcate, poanta.

PICA LEONARD — TIMIȘOARA

Mierla nu are dreptate. De ce o faceți să «mierlească»?

GILESCU FLORICA — CONSTANȚA

Epigrama e foarte slabă. Noi atît am avut de spus. Rămîne să vedem ce ne spuneți dv. mai departe...

CONSTANTIN MIHAI — LOCO

Unul dintre desene a fost publicat. Reveniți cu altceva.

LUNGU DUMITRU — DETA, BANAT

Aveți multe idei fără sens. De pildă, ne arătați într-un desen cum doi purici stau de vorbă. Unul dintre ei spune: Am fost și în sinul lui Avraam și în sinul lui Anton și în sinul lui Nicolae și...

Și, ce?

În alt desen o femeie ține un copil cu capul în jos în fața unui coș de hirtii.

De ce?

În desenul următor, doi oameni stau de vorbă într-un birou. Unul zice: «Dacă chiar trimiți caricaturile la Urzica, să le pui cu fără cuvinte».

Aici aveți dreptate. Uneori ar trebui puse «și cu» fără desen.

BARKÖCZI VERONICA — BAIJA SPRIE

Nu știți încă să desenați. Ce sfat să vă dăm? Să învățați!

POPA CORNEL — MEDIAȘ

Citiți răspunsul dat tovarăsei Barköczi Veronica. În plus ne cereți adresa unui caricaturist care să vă ajute prin corespondență. Să știți că desenul nu se învață pe calea poștei. Luați mai întii drumul studiului individual...

SPIRIDON I.V., TINTAM. ION — LOCO

Versuri pline de vervă. Problema nu este însă interesantă.

CERNĂLEANU P. — ORADEA

Epigramele dv. au un haz irezistibil. Iată un exemplu:

*Epitaful unui ignorant increzut
Acoperit mereu cu pâlărie
Capul tău de preț odor
Ce păcat că-n scăfîrlie
E senil, pustiu și gol!*

Vai de capul lui! După ce că e senil, mai e și pustiu. Și gol. Dar de ce numiți acest splendid catren «epitaful»? Nu moare nimeni... de ris.

CIHODARU PETRUȘ — IASI

Mai trimiteți. Epigrama adresată unui fot-fotbalist e reușită:

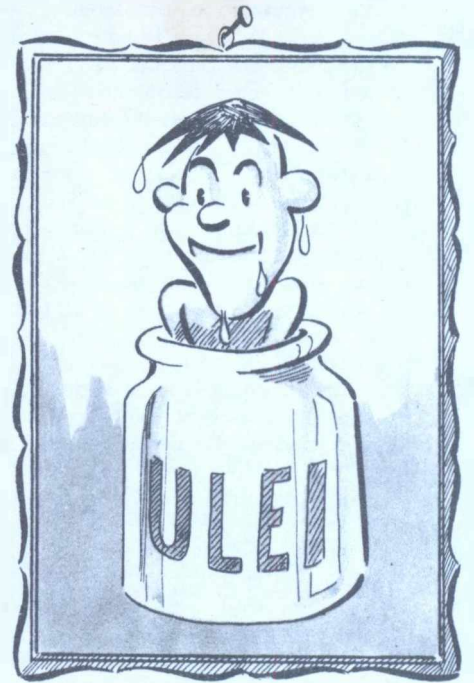
*Evident — te-ai remarcat
- Cînd cu capul ai marcat...
Dar de ce, măi, frățioare,
Nu pui cap și la picioare?*

IACOB I. IOAN — DOICEȘTI, TÎRGOVIȘTE

Nu!

DEOCAMDATĂ, NU!

Codreanu Florin — Sibiu; Chitulea Petru — Timișoara; Roman Traian — Zalău; Dineanu M. — Vaslui; Stropșa Dan — Rădăuți; Jarcău T. — Loco; Peca Ion — Tîrgoviște; Ștefănescu G. — Galați; Alexis Emm — Săveni-Suceava; Trandafir Marian — Loco; Teodosiu Nicolae — Loco.

Portret în ulei

CÎRÎIETORILE

ÎMPĂRATULUI

GAVRILĂ

(urmare din pag. 4)

Carol la Londra, galeria inarmată cu ciriietori. De unde luăm imediat ciriietori?

Șeful de cabinet se uită ridicînd din umeri spre doctor, ca la o supremă salvare, doctorul privi speriat la rîndul său spre șeful de cabinet.

Împăratului i se părea ideea lui magnifică. Altfel n-ar fi zîmbit atît de radios și nu și-ar fi mîngiat cu atîta tandrețe virfurile mustății, ca o mică semilună de magiun.

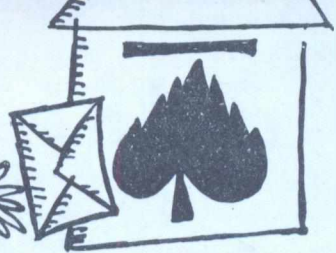
— Fiecare fin de-al meu trebuie să aibă miine la meci cîte o ciriietoare în mină! Cum s-o auzi în arenă: Hai, tu Ripensia! să intre în funcție ciriietorii.

Doctorul îndrăzni timid, cu glasul pe jumătate înșurubat:

— Dacă am fi știut cu o zi înainte, le comandam la un timp. Azi, sîmbătă, miine duminică, e cam tîrziu, Măria Ta!

Împăratul însă nu admitea să fie contrazis. Congestionat brusc de minie, el urlă îndreptînd spre ușă un deget cît un debrășin.

— Am nevoie miine la teren de o mie două sute patru ciriietori! Am zis! Mama voastră de birocrati! O mie două sute patru ciriietori! Din pămînt, din iarbă verde! Ce vă zgîiți la mine? Ciubucul, ciubuc, intervențiile, intervenții, dar cînd e vorba de o treabă serioasă, nu sinteți în stare! Afară! Marș după ciriietori. Nu mai vreau o mie două sute patru! Dublu, nepricopsiților, dublu! Două mii patru sute opt! Cînd obosește omul cu dreapta să învirtească imediat cu stînga! Perpetuum mobile nouăzeci de minute.

ALO, URZICA?

Poftim! am rămas, dragă Urzico, cu ticul telefonării. Dar tocmai d-aia îți și scriu: pentru că nu-ți pot telefona.

Nimeni, la Rafinăria de-aici din Orașul Gh. Gheorghiu-Dej nu mai poate, de la un timp, să telefoneze nicăeri.

Pe toată suprafața de aproape două sute de hectare, pe care sînt răs-pindite instalațiile și serviciile auxiliare ale ultramodernei Rafinării din acest oraș, se comunică, între oameni și între servicii, cam ca în pre-istorie: numai prin curieri.

Nu intru în amănunte de ordin tehnic și de ordin mai ales birocratic, ca să te lămuresc cum și ce fel, de ce și pentru ce. Îți spun doar atit: că necesarele instalații telefonice există. Rafinăria a fost de la început dotată cu mijloace moderne de telecomunicații la nivelul tehnicii mondiale. Auzi, dragă Urzico? — la nivelul tehnicii mondiale! Și totuși...

Pînă în anul 1963, respectivele instalații telefonice au funcționat exce-lent. Explicația: instalațiile erau întreținute de un organism subordonat ministerului care tutela și rafinăria.

Începînd însă din 1963, de cînd respectivele instalații au fost trecute în întreținerea organismelor ministeriale P.T.T.R.-iste, adio comunicații telefonice.

Explicația? — explicația acestei situații (și... soluția) s-o dea, dragă Urzico, respectivele organisme P.T.T.R.-iste.

Așa zice și logica telefonistă: cine strică să și dregă.

Rusu Mircea

**Str. Ștefan Gheorghiu nr. 3
Orașul Gh. Gheorghiu-Dej**

NOROC, URZICO!

Noroc! Și ridic acest pahar... gol (fără un pic de sifon în el) în onoarea tovarășilor de la fabrica de sifoane din Pitești care așa de judicios își asigură aprovizionarea cu apă potabilă a întreprinderii, încît la anumite ore din zi, cînd este treaba mai în toi, tocmai atunci n-au apă! Și poți vedea atunci personalul fabricii cărînd apă (...apșoara necesară procesul-ui de producție) cu diverse vase, de la diverse... puțuri și fîntîni.

Și astfel produce fabrica, uneori, mai puține sticle (de sifon și de sucuri) decît capacitatea ei de producție, și nu poate prin urmare să aprovizioneze uneori toate unitățile de desfacere din oraș cu suficiente asemenea produse. Toate acestea deoarece nu s-a montat încă un rez-ervor care să asigure oricînd apa necesară producției.

Așa că, zic «Noroc» și, cum ne arde nouă citeodată buza după un pic de sifon sau după un suc, așa să-i «ardă» cine trebuie, cu meritata tragere la răspundere, pe acei tovarășii de la fabrica de sifoane care nu se ocupă de buna aprovizionare cu apa necesară sifoanelor.

Noroc!

Florea Tistuleasa

str. Mărășești 7, Pitești

STIMATĂ URZICUȚĂ,

Îți trimit trei fotografii luate la fața locului, ca să admiri și tu... molozul, bolovanii, gropile și băltoacele, care țin loc de străzi și de alei în jurul frumosului bloc nr. 10 din cartierul «8 Martie» al orașului nostru.

De un an de zile este construit acest bloc și este locuit, dar amenajările exterioare și canalizarea n-au fost nici pînă azi efectuate.

Nu publica fotografiile (dacă n-ai spațiu) dar ține-le ca document, ca să știi bine cum arată nepăsarea. Să știi măcar tu, fiindcă cei... răspun-zători nu vor să știe.

Sfatul popular al orașului Petrila îl apără pe constructor și dă vina pe D.S.A.P.C. Banat, care elaborează cu întîrziere «documentația tehnică» și toți așteaptă ca Sfatul popular al regiunii Hunedoara să deschidă finanțarea.

Nu publica încă fotografiile ce-ți trimit, dacă n-ai deocamdată spațiu, dar păstrează-le. Poate le publici altă dată, împreună cu fotografiile... celor care n-au rezolvat încă această problemă.

Și sînt, cum se zice, buni...de fotografiat.

Dobos Emilian, Petrila

DLAGĂ TANTI ULZICO,

Te log să mă ielți, dal am numai doi anisoli si nu pot, cînd scliu, să plonuns bine pe l si pe ș.

Îți scliu că-mi plăte țocolata, dal la cofetălia din olașul nostlu, Sighetul Malmației, nu se găseste țocolată de ținți ani de zile.

Lesponsabila ațestei cofetălii zițe că a comandat acum ținți ani o male cantitate de țocolată, dal cale s-a stlicat, si d-atunți, ca să nu mai pățească la fel, nu mai aduțe, zițe, de ținți ani, țocolată deloc.

Desteaptă lesponsabilă!

E ca și cum, dacă ațeastă lesponsabilă, cale nu e bună, al fi, din ațest motiv, scoasă de la cofetălie al ulma să nu se mai aducă timp de ținți ani, la cofetălie, altă lesponsabilă în loc!

Să cleadă ea!

Cocuța, Sighetul Malmației

SERVUS, URZICUȚO!

Că așa se zice pe-aici, pe la Hațeg, unde am ajuns cu documentarea pe teren.

Servus — și să vezi cum a fost cu tovarășul Dărămuș Ilarie, șeful depozitului Pui al Întreprinderii forestiere Hațeg.

Avea acest șef un nărav: folosea abuziv, în interese personale, la domi-ciliul său, în timpul programului, muncitorii de la depozit și femeia de serviciu.

Pe unii muncitori îi punea să-i taie lemne, pe alții să-i sape în grădină și să-i facă lucrări de zidărie, iar pe femeia de serviciu să-i facă în casă curățenie, să-i frece dușumelele, etc. Într-o singură zi a scos din producție cinci oameni, ca să-i taie lemne cu mașina.

Dar aflînd forul superior de aceste abuzuri, l-a sancționat pe numitul șef al depozitului Pui, retrogradîndu-l din funcție pe timp de două luni.

Înțelegi! ca să fie și drept exemplu: să nu facă și alți șefi la fel. Adică, procedeul abuziv al șefului de la depozitul Pui să nu facă... pui.

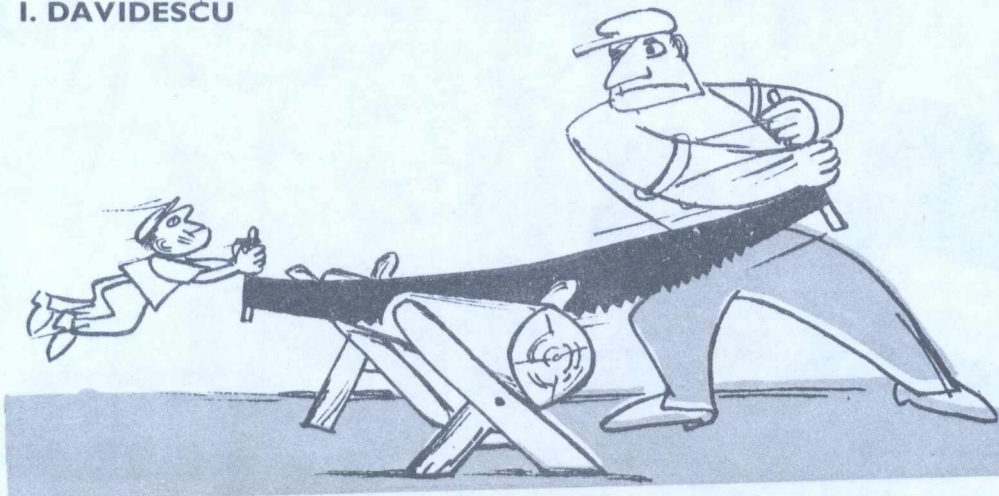
Servus!

T. Mircea

**(Azi pe teren, mîine acasă)
Str. Frigului nr. 19, București**

**(Scrisori de la cititori, transcrise pe curat
de C. CRISTOBALD)**

I. DAVIDESCU

REPARTIZARE JUDICIOASĂ

URZICA

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

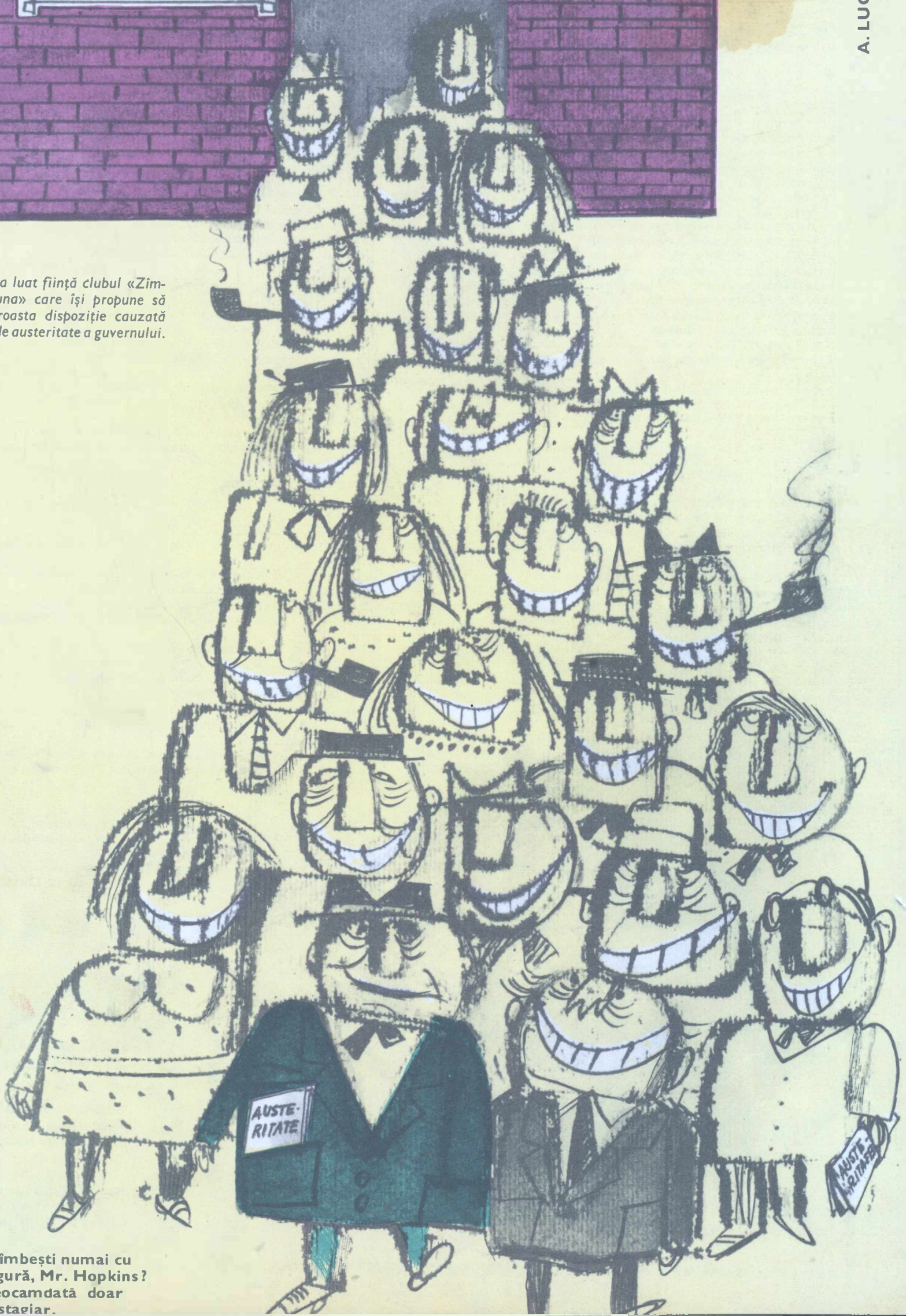
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Cămin Școlii”

4.600

CLUBUL
»ZIMBEȘTE ÎNTR-UNA»

A. LUCACI

La Londra a luat ființă clubul «Zîmbește într-una» care își propune să combată proasta dispoziție cauzată de politica de austeritate a guvernului.

— De ce zîmbești numai cu jumătate gură, Mr. Hopkins?
— Sînt deocamdată doar membru stagiar.